

Phần 16

Chương 61

Sáng sớm thứ sáu, Thành Hạ eo mỗi lưng đau nằm trong chăn giả chết suốt một ngày mới thấy tốt hơn chút, Giang Nam Đồng thì vẫn ở bên cạnh cô đọc tài liệu, thỉnh thoảng còn nhẹ nhàng mát xa đầu cho cô.

Được rồi, cô thừa nhận, cô giả bộ còn có một nguyên nhân khác là cô thích cảm giác được Giang Nam Đồng mát xa đầu cho cô.

Buổi trưa, mẹ chồng Thành Hạ còn cố ý gọi điện thoại qua dặn dò họ phải chú ý ăn uống ba bữa đúng giờ, nghe xong điện thoại, mặt Thành Hạ lại đỏ lên, mẹ chồng cô rõ là...

Ăn cơm tối xong bị Giang Nam Đồng kéo ra ngoài đi lòng vòng ở khu chung cư, đi một lúc quả nhiên thư thái hơn hẳn, tâm tình thoải mái, cho nên lúc nhận điện thoại của Tiểu Thanh giọng điệu cũng ấm áp như gió xuân.

“Ngày mai á? Nếu thật sự là cậu không có quần áo mặc, thì đi lấy mấy tâu lá cọ che lại, dù sao cũng chỉ ở trong tiểu khu thôi mà.”

...

“Cậu quản tớ làm gì! Ngày mai à? Thôi được rồi, ngày mai ở Quảng trường Nhân Dân. Đường Hoà Hải à? Vậy tự cậu đi là được rồi, tớ không đi nổi.”

...

“Ừ, Quảng trường Nhân Dân, cửa số 19, nếu đến muộn cậu là con chó con!”

Cúp điện thoại, Thành Hạ níu cánh tay Giang Nam Đồng lại: “Tên Tiểu Thanh này động kinh rồi hay sao, mua quần áo còn kéo em đi làm gì!? Ừ, ngày mai để cho cậu ta mời em ăn cơm mới được, a, đúng rồi, phải đến nhà hàng đắt tiền lần trước mới được.”

“Bà xã, ‘giết’ đồng bào là không đúng đâu.”

“Em đây là cướp của tên Tiểu Thanh giàu có để cứu giúp bản thân nghèo khó, ha ha...” Thành Hạ cười nói.

“Thuận tiện cứu giúp anh luôn được không?” Giang Nam Đồng cầm tay của cô: “Vợ à, cũng sắp tới tháng chín rồi, chúng ta cũng nên mua thêm ít quần áo mùa thu rồi.”

“Đúng vậy, vừa hay ngày mai cùng đi đi, nhiều người sẽ cho nhiều ý kiến, ừ, cứ làm như thế đi nha.” Thành Hạ tính toán.

Lời Giang Nam Đồng vừa nói ra khỏi miệng, nụ cười bên môi giấu cũng không giấu được.

Ngày hôm sau, hai vợ chồng ở cửa số 19 đợi 20 phút vẫn không thấy Tiểu Thanh, chân mày Thành Hạ nhíu lại, móc điện thoại ra: “Tiểu Thanh, ông đến đâu rồi hả? Ông cười ồ sên tới sao?”

...

“Này ông Tiểu, tôi thật phục ông đấy, là cửa số 19, ông chạy tới cửa số 10 làm cái gì, nhanh lên một chút, năm phút đồng hồ, nếu không xuất hiện ông tự gánh lấy hậu quả đấy!” Thành Hạ cúp điện thoại, nhún nhún vai: “Thiên tài thật chứ, tự nhiên lại nghe thành cửa số 10 hoặc cửa số 9, quả nhiên đến Nhật thông minh cũng giảm đi.”

Giang Nam Đồng vỗ đầu cô: “Bình tĩnh đừng nóng!”

Tiểu Thanh vừa ló đầu ra đã nhìn thấy bàn tay Giang Nam Đồng nắm bàn tay nhỏ bé của Thành Hạ, sắc mặt thoáng có thay đổi, một tia không vui nổi lên trong lòng.

Suy đoán lúc này đương nhiên là đi mua sắm không phải ai ai cũng hài lòng. Hai anh chàng thì chưa mua được gì, nhưng ngược lại theo đề nghị của Giang Nam Đồng thì Thành Hạ lại mua được hai bộ mùa thu, đi dạo chừng hai tiếng đồng hồ Tiểu Thanh chợt nói có việc phải đi, Thành Hạ còn hỏi thẳng cậu ta: “Không cần mua đồ nữa sao? Vậy thứ hai đi làm ông tính che lá cọ thật hả?”

Tiểu Thanh gằn như có phần giận dữ: “Tôi coi trần không được sao?”

Giọng hơi lớn, những người đi đường lập tức quăng ánh mắt hứng thú.

“Hả?” Thành Hạ nháy mắt: “Coi trần á? Ông muốn lên trang nhất sao? Hừ, hù dọa ai vậy, có bản lĩnh thì ông cứ coi trần đi!”

Sau đó Tiểu Thanh rời đi mà không quay đầu lại, Thành Hạ có chút nghi ngờ, hỏi Giang Nam Đồng: “Không phải là buổi trưa cậu ta ăn bị đau bụng rồi chứ?”

“Vợ ơi, thật ra thì đàn ông không thích đi dạo phố, thật vất vả mới nhìn thấy món đồ vừa ý còn bị người ta mua mất, cho nên đoán chừng cậu ta có chút hậm hực.” Giang Nam Đồng trả lời như vậy.

“Hả? Vừa ý á? Sao vừa rồi cậu ta không nói? Quần áo đó cũng không phải chỉ có một chiếc thôi, không thì bảo nhân viên bán hàng lấy cái khác! Ah, em không biết cậu ta thấy bộ hợp ý đấy?” Thành Hạ hỏi.

“À, lúc em vào mặc thử, thì cậu ta nhìn thấy bộ vừa ý.” Giang Nam Đồng cười nói.

Thành Hạ gật đầu một cái: “Tên này tặc xấu gì vậy không biết nữa, nếu cậu ta vừa ý thì không cho người ta mua à? Có lẽ người ta mặc đẹp hơn so với cậu ấy chẳng? Người gì mà thích chiếm độc như vậy chứ!”

Giang Nam Đồng phụ họa: “Đúng, vợ nói có lý. Đi thôi vợ, mới vừa rồi anh nhìn thấy có bộ váy khăng định là em mặc thích hợp.”

“Mới vừa rồi á? Mới vừa rồi sao anh không nói?” Thành Hạ bị lôi chạy hỏi.

“Sợ em quá mê người!” Giang Nam Đồng nói.

Không giải thích được, nhưng coi như là anh khen tặng cô đi, ha ha!

Ngày chính thức đi làm, Thành Hạ mặc bộ đồ Giang Nam Đồng phối hợp cho cô, nhìn trong gương quả nhiên cũng không tệ lắm, bảy giờ rưỡi Giang Nam Đồng còn chưa đi, Thành Hạ thấy lạ: “Không phải tám giờ anh có lớp sao? Không đi đi là tới trễ đấy.”

“À, đổi sang chiều, sau này trước chín giờ sáng cũng không có tiết.” Giang Nam Đồng nói.

“Vì sao?” Thành Hạ còn ngu ngốc hỏi vì sao.

“Bởi vì không muốn để vợ đi chen xe buýt với xe điện ngầm.” Giang Nam Đồng nói, xe điện ngầm và xe buýt ‘sói’ nhiều như vậy, anh không yên tâm.

Kết quả chính là nhận được hai cái hôn. Chợt anh cảm thấy quyết định này thật là vô cùng chính xác.

Vừa vào cổng chính Hải Trí, Thành Hạ có cảm giác thân thuộc, vì thế sau khi bước vào công chính cô lại lui trở lại rồi mới bước vào, bỗng bà vai bị vỗ một cái, Thành Hạ vừa quay đầu lại, sừng sốt!

“Nhìn cái gì vậy? Chưa từng thấy qua trai đẹp à?” Trai đẹp nói xong thì sai bước đi vào trong.

Rõ ràng là anh ta vỗ cô mà, đồ xấu xa!

“Ôi, ôi, chờ tôi một chút, Tiểu Thanh! Có phải ông đi nhầm chỗ không!” Thành Hạ đuổi theo.

“Hải Trí đúng chứ?”

“Ừ.”

“Vậy thì đúng rồi.”

Sau đó Thành Hạ thấy Tiểu Thanh sai bước biến mất ở trong cầu thang.

Đôi với việc Tiểu Thanh xuất hiện tại đây làm cô cực kỳ bất ngờ, tên Tiểu này, rõ ràng cũng sẽ đang hoang tìm việc làm cơ đấy, trước kia thấy cậu ta cùng với người mẹ sang trọng của cậu ta thì cũng biết là một công tử giàu có, nhưng cậu ta cũng đi làm ư? Không phải chỉ cần ở nhà chờ chia lợi nhuận là có thể sống thoải mái hết cuộc đời sao? Chẳng lẽ lúc ở Nhật bị đói sao?

Vừa bước vào lầu 18, cảm giác quen thuộc ập tới, quả nhiên vẫn là ở đây hợp tâm ý cô nhất. Chính thức có mặt, lại vẫn ở phòng cũ, đồng nghiệp căn bản vẫn là những người đó, tất cả mọi người cực kì quen thuộc, đồng chí Lương Bích Đoàn còn len lén chạy tới hỏi một câu: “Em gái, rốt cuộc hôm đó có ‘bị ăn’ không?”

Thành Hạ mặt đỏ lên: “Ôi, tránh ra, rất bận đây!” Rồi cúi đầu tiếp tục gom đồ đạc đã gom.

Lương Bích Đoàn sờ cằm, chặc chặc hai tiếng cười gian đi mắt.

Vừa nãy, mới đặt mông ngồi xuống chỉ nghe thấy giọng quen thuộc của Lưu Dịch “Tiếp khách”... Cho rằng cũng là người giống như cô, nhưng ngẩng đầu nhìn lên thì miệng liền ngoác thành chữ “O”, Tiểu Thanh!

Giờ phút này, đứng ở bên cạnh Lưu Dịch, vẻ mặt của cậu ta rất máy móc, thần nhiên lên tiếng chào hỏi mọi người, Thành Hạ len lén néo đuôi mình, không nhìn làm đầy chú, là Tiểu Thanh không thể giả được, nhưng sao bộ dạng Tiểu Thanh lại đứng đắn mà già dặn như vậy đây?

Liếc nhìn Tiểu Thanh hồi lâu, cho đến cậu ta bị Lưu Dịch đưa tới mấy phòng khác thì Thành Hạ mới lấy lại tinh thần, đồng thời càng củng cố thêm quyết tâm, nếu có con nhất định sẽ cho ra nước ngoài, tiền đồ thật rộng mở!

Thành Hạ cho rằng Tiểu Thanh sẽ gửi tin nhắn lên mặt với cô, ai biết cho tới trưa cũng không một động tĩnh, buổi trưa còn đung phải ở nhà ăn, lúc đó Thành Hạ đang bụng khay do dự không biết nên ăn cánh gà hay là đùi gà...

“Còn ăn, lại ăn vượt quy định nữa chứ, cậu cho rằng mình là Dương Quý Phi đương thời sao.” Có người đứng ở sau lưng cô nói như vậy.

“Tiên sư ông chứ, không sỉ nhục tôi ông sẽ chết phải hay không?” Thành Hạ quay đầu lại nhỏ giọng nói, thuận tiện còn nhe răng trợn mắt một cái.

“Sẽ không.” Tiểu Thanh nhún vai: “Có khả năng sống không bằng chết.”

“Ông đừng có không học cái hay ở Nhật, mà đem loại tính cách đáng đánh đòn đó học từ Nhật về đó nha.” Thành Hạ vẫn lấy đùi gà, rồi chạy ngay tới chỗ đồng nghiệp trong phòng ở bên kia.

Mới vừa ngồi xuống không lâu, thì bên cạnh cũng có người ngồi xuống, người này còn hết sức thân quen chào hỏi với mọi người, thuận tiện nói mình và Thành Hạ là bạn học chung Đại học, cho nên mới lại gần. Người mới, thái độ lại vui vẻ, vừa là bạn học của Thành Hạ, cho nên mọi người rất nhanh thân quen với Tiểu Thanh. Buổi chiều đi làm đã có vài người tới đây hỏi thăm Tiểu Thanh có bạn gái hay chưa, Thành Hạ nhìn trời, nhiều chuyện thế không biết, hay là cô vào Tạp chí giải trí mà không phải là Trung tâm Thiết kế chẳng?

Công việc của nhân viên mới của cô so với trước đây không có sự khác biệt gì lớn, nhiều lắm có lẽ là tới dự vài cuộc họp hạng mục, rồi về đưa ra ý kiến của mình mà thôi, cái đề cho cô tức giận bất bình chính là Tiểu Thanh lại có thể chính thức “Tham gia” vào hạng mục, điều này làm cho cô vô cùng muốn đánh cho tên Tiểu Thanh một trận.

Nhưng ở nhà ăn, sau hai lần nhìn thấy Tiểu Thanh ăn như hổ đói lại lời thôi léch thếch, thì cô nghĩ có lẽ thôi đi, hình dáng cậu ta cũng sắp biến thành Dã Nhân rồi, coi như cậu ta tự trừng phạt mình.

Về nhà, nói chuyện Tiểu Thanh liều mạng như vậy với Giang Nam Đồng, rồi nói cô còn không thể tưởng tượng nổi, Giang Nam Đồng giọng triết học: “Vợ à, các cụ đã nói ‘chia tay ba ngày đã phải lau mắt mà nhìn’ rồi mà.”

“Nhưng rất thần kỳ nha, trước đây tên Tiểu Thanh này cũng không chịu học tập. Xem ra, ra nước ngoài rất tôi luyện con người ta, đến lúc đó con chúng ta đi học cũng nên cho ra nước ngoài học.” Gõ lên chân Giang Nam Đồng, Thành Hạ ra sức tưởng tượng.

“Ừ, chỉ cần em đồng ý thôi.” Giang Nam Đồng nói.

Điện thoại của Thành Hạ chợt vang lên, cầm lên xem là một số lạ, nghe thì bên kia một giọng nam kêu: “Chị Hạ Hạ.” Điều này làm cho Thành Hạ càng thêm mờ mịt, Hạ Hạ? Còn chị nữa chứ? Đây là ai nhỉ?

Đầu bên kia tự giới thiệu, Thành Hạ mới phản ứng được, đây là cậu em họ nhà bà cô, tết năm ngoái còn ăn cơm chung, một nam sinh rất sáng sủa, so với mẹ cậu ta thì cậu ta trông tốt hơn nhiều, nhớ hình như là năm nay thi tốt nghiệp trung học thì phải.

Học viện Y học F của thành phố S, tên nhóc này quả thực lợi hại.

Điện thoại bị một người phụ nữ cướp lấy, là bà cô mà gặp mặt không muốn nói chuyện, nhờ cô chăm sóc cậu em họ một chút. Thành Hạ đồng ý, cô hoàn toàn không còn vẻ vui mừng khi nói chuyện với cậu em vừa nãy.

Thân thích giúp đỡ chăm sóc lẫn nhau cũng không có gì, huống chi cậu em họ cũng không làm người ta ghét giống mẹ của cậu ta, vì vậy chuyện này cứ thế đi, chờ cậu ta tới thành phố S sẽ liên lạc lại là được.

Thuận tiện nhớ tới chuyện Lâm Phóng xuất ngoại, lần trước nói đã phỏng vấn xong đang làm thị thực, không biết làm thế nào rồi nữa, gọi điện thoại tới thì đổ chuông nhiều lần mà không có người nghe, bắt đắc dĩ gọi cho ba, giọng của ông nghe có mấy phần mệt mỏi, ông nói Lâm Phóng ở Bắc Kinh, thị thực cũng sắp làm xong, lại hỏi tình hình của mẹ, ba có vẻ suy đoán qua loa, chỉ nói khá tốt, mỗi tội bận rộn thôi.

Cúp điện thoại, trong lòng Thành Hạ có chút lo lắng, không nói được là vì sao lo lắng, tóm lại là lo lắng.

Giang Nam Đồng nói có lẽ là cô nhớ nhà.

Chương 62

Thoáng một cái lại đến thứ sáu rồi, ngày mai đúng ngày về nhà mẹ chồng, lại có thịt ba chỉ ăn ngon rồi (hiện tại quả thực cô rất thích thịt ba chỉ), đang thích thú nghĩ ngợi thì điện thoại nội bộ vang lên, cho rằng báo đi lấy bản vẽ nên Thành Hạ liền nhận, ra là Trần Tiên Đình, gọi cô tới phòng họp để họp.

Thành Hạ có chút nghi ngờ, họp về vấn đề gì nhỉ? Còn để Trần ‘ma quỷ’ tự mình gọi điện thoại tới thông báo nữa? Cô chỉ là đại biểu mà thôi, nghĩ như vậy nhưng vẫn tranh thủ thời gian chạy như bay vào phòng họp.

Trong phòng họp, những người đứng đầu của Trung tâm Thiết kế đều ở đây, cuối cùng còn có Tiểu Thanh. Đây là cuộc họp gì vậy? Làm cho người ta như tên hòa thượng lùn 2 thước với tay sờ không đến đầu (vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì). Vừa ngồi xuống bên cạnh Tiểu Thanh thì cuộc họp bắt đầu.

Cô còn tưởng chuyện gì, thì ra là trước đó vài ngày cô làm “đại biểu cuộc họp” có nói lên ý tưởng và được tán thành, bởi vì ý tưởng của Tiểu Thanh và cô tình cờ trùng hợp, cho nên Trung tâm Thiết kế quyết định hạng mục này hai người bọn họ họp tác hoàn thành.

Liếc mắt nhìn Tiểu Thanh, tình cờ trùng hợp ư? Có vẻ như cậu ta ở Nhật Bản thật sự là rất cố gắng học tập.

Bị Tiểu Thanh trùng mắt một cái, ở dưới bàn Thành Hạ đập cậu ta một phát, tên này gần đây điên rồi, không có việc gì cũng sẵn giọng với cô còn dám lườm cô, ngứa da muốn bị đánh phải không?

Cuộc họp kết thúc, Trần Tiên Đình dặn dò hai người họ cần “Khai thông, trao đổi, chân thành hợp tác” rồi như một làn khói lướt về phòng làm việc, đương nhiên Thành Hạ cũng không nghe thấy anh ta gọi điện thoại cho “học trò” của anh ta.

“Này học trò, nguy hiểm đấy, tên Tiểu Thanh kia cùng em dâu làm chung một hạng mục đấy.”

...

“Tôi ngăn được sao? Tưởng Lập Trình chỉ định, gì chứ, tự cậu coi chừng vợ mình đi, nếu không thì nhanh nhanh sinh một đứa con đi.”

...

“Cái tên nhóc này! Cúp máy!”

Hai người muốn “hợp tác chân thành” nên lúc này ngồi ở trong phòng họp xem tài liệu.

“Ê nhóc.”

“Gì?”

“Nghỉ trưa rồi.”

“Ờ.”

Sắp xếp tài liệu gọn gàng rồi đi ăn cơm, phòng làm việc cũng không một bóng người, mấy người này tham ăn cũng không đợi cô nữa, thật là chẳng có tình đồng đội gì cả.

Bữa trưa có thịt ba chỉ ướp tỏi chiên, Thành Hạ mua một phần, chưa động đũa thì đã bị Tiểu Thanh gấp một miếng thịt lớn.

“Một mình cậu, con gái con đũa ăn thịt mỡ làm gì? Còn chưa đủ mập sao?” Người nào đó bỏ thịt của người khác vào trong miệng ăn, lại còn nói mát.

“Tiên sư ông, mắc mớ gì tới ông chứ? Tôi thích mập, mập sẽ trắng trẻo xinh đẹp nên tôi thích, không cho ăn thịt ba chỉ của tôi.” Thành Hạ vừa uy hiếp vừa chọn miếng lớn nhất bỏ vào trong miệng.

Người đối diện chột ngắc đầu mím cười chào: “Chào sếp Tường ạ!”

“Ít giả bộ đi, định lừa tôi quay đầu lại rồi ăn trộm thịt của tôi sao, tôi còn không biết ông nữa à.” Thành Hạ đẩy thịt ba chỉ ít ỏi của cô lại.

“Hà? Thịt ba chỉ ở nhà ăn làm, ăn ngon vậy sao?” Một giọng nói vang lên bên cạnh.

Thành Hạ bị mắc nghẹn miếng thịt ba chỉ, nuốt xuống không được mà nhả ra cũng chẳng xong, cảm giác đúng là sống không bằng chết... Cũng may, tên đầu sỏ gây nên kíp thời cầm đồ uống đưa tới để cho cô thuận lợi nuốt xuống.

Đợi cô nuốt xong thì Tường Lập Trình đã chỉ còn thấy cái bóng lưng thôi.

Đây có thể coi là “Vụ án một miếng thịt ba chỉ làm nghẹn chết người” không?

Sau đó, Tiểu Thanh cực kỳ nghiêm túc gấp hết thịt vào trong chén mình: “Sự thật chứng minh: phái nữ ăn thịt ba chỉ là nguy hiểm.”

Buổi chiều, Thành Hạ vẫn còn nhớ tới việc thịt ba chỉ bị cướp đoạt trắng trợn, chột cũng rất thèm ăn nên gửi tin nhắn cho Giang Nam Đồng nói, chưa đầy mười phút anh đã gửi lại: “Mẹ chồng em nói buổi tối sẽ nấu cho em ăn đây.”

Trong lòng lúc này mới không ngứa nữa.

Sắp tan việc, không khí trong phòng làm việc cứ gọi là sôi động vui vẻ, chỉ kém mọi người cùng nhau hát “Hôm nay thứ sáu ngày mai không đi làm” mà thôi.

Trên đường trở về nhà chồng, Giang Nam Đồng hỏi cô vì sao chột muốn ăn thịt ba chỉ, Thành Hạ liền kể nọ, sau đó giặt nhẹ tay áo Giang Nam Đồng: “May mà ý chí mưu sinh của em mãnh liệt, nếu không xác định là anh không được gặp vợ yêu nữa rồi.”

Giang Nam Đồng liếc nhìn cô một cái, cười.

Nói xong chuyện đó lại cao hứng phần chần nói đến chuyện hạng mục với Giang Nam Đồng.

“Anh nói rất đúng nha, ba ngày không gặp phải lau mắt mà nhìn, tên Tiểu Thanh này làm việc rất cẩn thận. Xem ra, em cũng nên mở rộng tầm mắt nhìn

vấn đề rồi, aizz, không cần thận thiếu chút nữa phản chủ nghĩa duy vật triết học rồi.” Thành Hạ nói.

Vào cửa nhà chỉ nghe thấy xì xào một tràng tiếng nước ngoài, một giọng là giọng của ba Giang Nam Đồng còn một giọng khác không quen, có lẽ là bạn bè của ông ấy, Thành Hạ nghĩ, chờ khi nhìn thấy rõ, thì ra là một người nước ngoài mắt xanh mũi lõ không thể giả được.

Blo bla, anh ta chào hỏi với Giang Nam Đồng. Giang Nam Đồng blo bla chào lại, đáng thương một chữ Thành Hạ nghe cũng không hiểu, người nước ngoài chìa tay tới, Thành Hạ cũng bần rợn đưa tay ra, tay bị hôn khế một cái, Thành Hạ như bị điện giật rút tay về, ôi, phép tắc này nếu bỏ bớt đi thì tốt hơn.

Nhưng rốt cuộc người nước ngoài này là thần thánh phương nào chứ? Mặc dù cô không hiểu ngôn ngữ họ nói, nhưng từ giọng điệu có thể thấy được hai người bọn họ tuyệt đối không phải là bạn bè.

“Tôi muốn quyết đấu với cậu!” Mặc dù phát âm không chính xác lắm, nhưng ý tứ biểu đạt không sai.

Thành Hạ vội nhìn Giang Nam Đồng, anh chỉ vỗ nhẹ tay của cô: “Không sao đâu!”

Quyết đấu mà lại không sao ư? Ít nhất hai bên cũng mang bộ mặt bầm dập chứ? Giang Nam Đồng nhà cô - một thư sinh nho nhã, nhìn thế nào cũng không phải là đối thủ của người phương Tây to cao này!

Hai người lại bô bô một hồi, Thành Hạ tiếp tục mờ mịt, còn Hà Tùng ở đối diện thì chau mày. Vừa nhìn thì không phải là chuyện tốt gì.

Sau đó cô lại nghĩ tới nghi ngờ của cô, tên ngoại quốc này rốt cuộc là vì cái gì đây? Tới tận cửa khiêu khích, đây không phải là quá liều lĩnh sao?

Ăn cơm xong giúp mẹ Giang Nam Đồng rửa chén, bà mới nói chuyện, người này là Isaac - người Italia, là người say mê Hà Tùng, ở Mỹ vừa gặp đã yêu Hà Tùng, rồi còn tìm tới tận Trung Quốc, không biết Hà Tùng nói gì với anh ta, nhưng anh ta cứ một mực cho rằng Giang Nam Đồng là tình địch của anh ta, nhất quyết muốn phân thắng bại.

Nghe xong, Thành Hạ chỉ có một cảm giác, đây là một loại cố chấp cứng nhắc và điên cuồng thế nào!

Trên đường về nhà, Thành Hạ vẫn chau mày nhìn ngoài cửa sổ xe.

“Vợ.”

“Hà?”

“Hà Tùng chỉ muốn đề cho anh ta biết khó mà lui thôi.”

Biết khó mà lui?

“Anh rất lợi hại sao?”

“Đương nhiên, nếu không sao cô ấy lại nghĩ đến chuyện lợi dụng anh để quyết đấu với Isaac chứ.” Giang Nam Đồng cười.

“Vậy có phải nếu như anh thắng thì Isaac không thể dây dưa với Hà Tùng nữa không? Ngược lại...” Thành Hạ nháy mắt.

Giang Nam Đồng gật đầu.

Cười ha ha hai tiếng, Thành Hạ lại vui vẻ.

Về nhà rửa mặt xong, đang nằm sắp trên sàn nhà xem tài liệu thì bị bé lên.

“Vợ yêu, anh cần em ban cho anh sức mạnh!” Có người giọng không bình thường.

Thành Hạ vỗ anh: “OK, không thành vấn đề, nhưng mà em có một điều kiện, nếu anh không đáp ứng... thì chuẩn bị mang theo đồ đệ đi Tây Thiên thỉnh kinh đi.”

Ngày hôm sau, tại một kiếm thuật quán hạng sang của thành phố S, Thành Hạ nhàn nhã ngồi ở bên cạnh xem cuộc chiến, không ngờ tới, anh chồng thu sinh nho nhã của cô còn là một cao thủ kiếm phương Tây, nhìn ăn mặc như người cùng một phe rồi kiêu khoa tay múa chân, Thành Hạ liền suy nghĩ, người này nếu như áo trắng bông bênh tóc dài pháp phối vung tay múa một thanh kiếm Trung Quốc thì không biết có bao nhiêu phong cách đây? Đúng, hôm nào sẽ để cho anh học kiếm pháp Trung Quốc.

Leng keng! Kiếm trong tay Giang Nam Đồng rơi xuống đất.

Được rồi, cô cũng không hô khẩu hiệu lật đổ cường quốc!

Hai người lại bô bô, còn bắt tay một cái, Hà Tùng khẽ cau mày lại, cắn môi nhìn Thành Hạ: “Cô không cho anh ấy thắng phải không?”

Thành Hạ gật đầu: “Đúng vậy, tại sao phải để cho anh ấy thắng đây? Thêm một người dây dưa với chị, chị sẽ không có thời gian nghĩ cách dây dưa với chồng em, em cảm thấy rất tốt!”

“Có thể để cho Nam Đồng quyết một lòng, quả nhiên cô cũng tổn không ít tâm tư. Tôi cũng sẽ không làm trở ngại gì đến các người, tôi chỉ...”

“Chỉ muốn dây dưa lằng nhằng với chuyện cũ sao! Tâm tư em bao nhiêu cũng chẳng hại đến ai, em chỉ bảo vệ hôn nhân cũng như gia đình em thôi, không sai chứ? Hà Tùng, em thấy chuyện của chị đã qua lâu rồi, không cần phải nhớ nữa, chẳng có gì thú vị cả, nếu như Thượng Đế cho con người chúng ta hai mắt để nhìn về quá khứ thì đã đặt ở sau gáy rồi, cần gì phải để ở trước mặt đây!” Dừng một chút: “Ngày hôm qua em đã hỏi Giang Nam Đồng, anh cả kiếm pháp cũng rất tốt, lần sau nếu còn có chuyện này thì không cần chồng em hỗ trợ chứ?”

Hai người đàn ông đi tới, Thành Hạ đi qua lau mồ hôi cho Giang Nam Đồng, cười ngọt như mật, ánh mắt hai người chan chứa không để ý đến người khác nữa.

Tài liệu hạng mục “hợp tác” với Tiểu Thanh không ít, còn phải thảo luận chi tiết cụ thể cùng Tiểu Thanh, sau đó Thành Hạ phát hiện, tên này thật sự là tiến bộ quá nhiều, cũng rất có ý tưởng, Thành Hạ thấy gần như không nhận ra cậu ấy.

Mặc dù làm hạng mục này, nhưng trong lòng Thành Hạ cũng tràn đầy nghi ngờ, Tưởng Lập Trình có phải cũng quá yên tâm hay không, tuy nói hạng mục này không theo khuôn mẫu mà theo ý tưởng nhân tài đi chẳng nữa, nhưng thật sự anh ta yên tâm như vậy sao?

“Thành Hạ, cậu thấy chỗ này có cần sửa lại một chút cho tốt hơn không? Hơn nữa tớ thấy dãy này có lẽ không cần hướng chính Nam chính Bắc.” Tiểu Thanh khua khua tay ở trước mặt cô, gọi Thành Hạ đang thất thần tỉnh lại.

“Không cần chính Nam chính Bắc hơi lệch một chút cũng không thành vấn đề, sửa chỗ queo này, nhưng tôi thấy nên chờ bàn bạc lại đã.” Thành Hạ vừa nói vừa xoa huyệt Thái Dương, mấy ngày nay trời mưa kinh khủng, nhiệt độ cũng giảm xuống đột ngột, hình như cô bị cảm.

Ắt xì! Thật xin lỗi, một chút nước mũi phun lên mặt Tiểu Thanh không biết đến gần cô từ lúc nào.

“Cậu có ý muốn lây bệnh cho tớ phải không?” Tiểu Thanh trừng cô.

“Ai mà biết ông gần tôi như vậy? Cách xa tôi một chút đi, lây bệnh long móng tôi không chịu trách nhiệm đâu.” Thành Hạ nói, nhúc nhai.

“Này, Nhóc Con, nếu không được thì cậu xin nghỉ đi bệnh viện đi.” Tiểu Thanh nói.

“Yên tâm đi, thân thể tôi mặc dù nhỏ nhắn, nhưng loại thể chất như tôi đây luôn chiến đấu anh dũng. Chưa tới giây phút cuối cùng tuyệt đối không đầu hàng.” Thành Hạ nói.

Tiểu Thanh nhìn cô, rồi bồng cốc lên trán cô một cái: “Vẫn giống như trước đây vậy, hùng hùng hổ hổ, đồ heo!”

“Tiên sư ông!” Thành Hạ đánh lại một cái.

Khụ khụ!

Ở cửa có người, còn là hai người chứ!

Trần ‘ma quỷ’ và sếp lớn Tưởng!

Vì vậy, Thành Hạ hoàn toàn biến thành hóa thạch thời tiền sử, có muốn như vậy không đây, mỗi lần đều bị nhìn thấy, không phải là cô ra cửa không xem giờ Hoàng Đạo đây chứ?

Thì ra là, Trần ‘ma quỷ’ và Tưởng Lập Trình đặc biệt tới để động viên, thuận tiện xem xét tiến độ, thấy tình trạng hai người như ‘lữ hành đi bộ trên sa mạc’ nên cũng không nói thêm gì, chỉ cầm lên một vài bản vẽ thiết kế xem lại chút,

chỉ ra mấy chỗ chưa đủ, rồi cuối cùng đương nhiên là nói mấy lời khích lệ ý chí chiến đấu.

Ắt xì!

Tiếng hắt xì không đúng thời điểm của Thành Hạ vang lên.

...

Chương 63

Giang Nam Đồng tới đón cô, thuận tiện còn mang theo chiếc bánh ngọt và bình giữ nhiệt đựng nước rễ bản lam căn (hay còn gọi là cây tùng lam, có tác dụng thanh nhiệt, giải độc, tiêu viêm, giảm ho, long đờm...), Thành Hạ kỳ quái, Giang Nam Đồng thì lại cười cười, nói tới qua thấy cô hắt xì! Nhưng trong nhà không có rễ bản lam căn, tan việc anh thuận tiện đi mua.

Dĩ nhiên không thể nói cho cô biết là Trần Tiên Đình nói cho anh biết được.

Nhìn lịch đã thứ tư rồi, hết thứ hai là phải xong bản thảo rồi, thắng lợi đang ló rạng ở phía trước, một ngày nào đó trên lịch đã bị cô vẽ một cây đuốc, Giang Nam Đồng hỏi sao lại muốn vẽ cây kem, Thành Hạ bái phục, nói “Đây rõ ràng là cây đuốc mà! Là ngày mà Nữ thần Tự Do lần nữa giáng trần đây!” biến thành thần căn nhần.

Ngày bận rộn luôn trôi qua thật nhanh, mặc dù Thành Hạ có uống thuốc cảm nhưng chẳng thấy khỏe lên chút nào, nói chuyện thì giọng khàn khàn, cổ họng cũng khản đặc, duy nhất chữa khỏi là sổ mũi, Tiểu Thanh bảo cô xin nghỉ mà nghỉ ngơi, nói công việc cuối cùng cũng không có gì gấp gáp, tự cậu ấy có thể hoàn thành, khỏi mất công cô bệnh lại dần độn mất, vốn đã phản ứng chậm rồi...

Thành Hạ liếc cậu ta một cái, cự tuyệt, cô và Giang Nam Đồng từng nói phụ nữ cũng cần có kinh nghiệm trải qua phong ba bão táp, chỉ cảm vật thôi thì làm sao có thể để cho cô đầu hàng chứ!

Kiên trì chính là thắng lợi! Tối thiểu không thể để lần đầu tiên tham dự hạng mục mà lại bỏ cuộc giữa chừng được, như vậy cô sẽ ôm hận mà chết, tương đương với việc khổ sở đi trong sa mạc một tháng, nhưng chỉ còn cách ốc đảo có một mét thôi mà chết.

Cứ bận rộn như vậy thành một cảnh hỗn loạn thì cậu em họ gọi điện thoại tới, nói rằng thứ năm sẽ đến, bởi vì trường vẫn chưa nhập học cho nên trước phải phiên “chị Hạ Hạ” rồi.

Đúng lúc Giang Nam Đồng không thể không đi cùng với thầy đến Đại Nam để dự hội thảo, nên khi để điện thoại xuống Thành Hạ cảm thấy cuối tuần khả năng cô sẽ bị cảm nặng hơn, nên có chút lo lắng.

Thoáng một cái, Giang Nam Đồng ra khỏi nhà, mặc dù lưu luyến không rời nhưng không thể không đi cùng với thầy, trước khi đi anh còn dặn dò mẹ mình

chăm sóc Thành Hạ nhiều chút, mẹ chồng nói cô về nhà ở, nhưng thứ nhất bên đó đi làm khá xa, thứ hai là cậu em họ sắp tới rồi nên cô cũng không muốn tự làm khổ.

Giang Nam Đồng một ngày gọi điện thoại mấy lần, Thành Hạ bận rộn tới mức vắt chân lên cổ, ngày thứ năm trong lịch ở trên bàn làm việc tô một màu đỏ tươi, rất là bắt mắt, Tiểu Thanh sang đây nhìn thấy hỏi cô làm sao vậy, cô nói muốn đến sân bay đón cậu em họ, Tiểu Thanh suy nghĩ rồi nói: “Ồ đó kêu taxi cũng không dễ, để tôi lái xe đưa cậu đi đi.”

“Ông có xe á? Không phải là ông đi nhờ xe sao?” Thành Hạ hỏi, rõ ràng cô thấy mà.

“Tôi khiêm tốn, không được sao? Ít nói nhảm thôi, có cần hay không? Không cần thì tôi đi hẹn hò.” Tiểu Thanh nói.

“Cần chứ, sao lại không cần! Yên tâm, sẽ mời ông ăn cơm.” Thành Hạ nói.

“Được, vừa hay chưa qua nhà cậu.” Tiểu Thanh đưa nước nóng cho cô: “Mau uống thuốc đi, nhìn cái mũi đỏ của cậu kìa, giống như sắp chết cồng vậy.”

Tiền sư cậu ta chứ, đúng là loại người ‘miệng chó không mọc ra ngà voi’ mà.

Trần Tiên Đình cũng rất quan tâm cô, mỗi ngày đi làm đều ân cần hỏi thăm hai lần, mở đầu là: “Tiểu Thành, cảm thấy thế nào rồi?” Cuối cùng là: “Nhớ giữ gìn sức khỏe!” Làm hại Thành Hạ mỗi lần cũng nổi da gà khắp người.

Thứ năm, mắt thấy sắp hết giờ, Thành Hạ thật sự đã quên chuyện Tiểu Thanh nói đưa cô đến sân bay, nên vọt thẳng ra ngoài kêu xe, chỉ có điều ở khu vực này thì việc thuê xe căn bản là không thể nào, nhìn đồng hồ, thật sốt ruột, đang dậm chân thì một chiếc xe ngừng lại, hình như cô không nhìn thấy nhãn hiệu là loại siêu xe, gần đây, siêu xe đều nhiều vậy sao?

Cửa sổ xe được hạ xuống, Tiểu Thanh mặt xị xuống: “Quý đuồi cậu hay là thỏ đuồi cậu vậy? Tốc độ này hơn cả Charles Lewis rồi, không thèm nghe cậu nói nữa...”

Ầm! Thành Hạ ngồi vào bên ghế lái phụ.

“Tiến lên! GO!” Cắt đứt sự dài dòng của Tiểu Thanh, tên này nhất định là ở Nhật không ai nói với cậu ta Hán ‘lóng’, khi về bắt bớ cô một lần liền bị cô nói cho một trận với vẻ nhạo báng tựa như tám trăm năm không tùm được ai để trêu chọc.

Kẹt xe! Đại quang cảnh Thành phố S, trên cao cũng kẹt! Cho dù là siêu xe đi nữa thì cũng phải chen chúc, xe ì ạch đi, Thành Hạ có chút mệt mỏi, dựa vào thành ghế ngủ say sưa, thỉnh thoảng còn khịt khịt mũi.

“Cũng may là không có nước mũi!” Người khác lảm bảm.

Nếu như mà biết cậu em họ của cô sẽ lăm lờ như vậy, Thành Hạ thà rằng có thể đến cũng sẽ không nhờ Tiểu Thanh đưa tới.

“Anh rể” có thể tùy tiện gọi sao? Đáng thương thay, cậu em họ bị bà chị vỗ cho một cái ròi nhét vào sau xe ngồi, dọc đường đi liền giải thích với Tiểu Thanh.

Nhưng có thể oán trách cậu ấy sao? Chị Hạ Hạ kết hôn, ngay cả một cái ảnh cưới cũng không có, cậu ấy đâu có biết ai mới là anh rể chứ.

Cậu em họ tới, Thành Hạ lại bị cảm nên lười phải động tay, cho nên kiếm quán ăn tốt tốt ở bên ngoài mời ăn cơm, ăn xong Tiểu Thanh lại đưa họ về, căn hộ Thành Hạ lần đầu tiên Tiểu Thanh tới, nhìn trái nhìn phải hỏi là ai thiết kế, Thành Hạ nói tự cô thiết kế, Tiểu Thanh liền rên một tiếng rồi nói: “Lấy việc công làm việc tư”, đáng vẻ vô cùng đáng đánh đòn.

Bởi vì Thành Hạ đầu óc choáng váng, cho nên Tiểu Thanh ngồi một lát thì về, Thành Hạ mới vừa đóng cửa lại, lại nghe cậu ta ở ngoài cửa nói: “Sáng sớm ngày mai tôi tới đón cậu.”

“Không cần, mẹ chồng tôi đến đưa tôi đi rồi.” Thành Hạ nói, cho dù bạn bè có thân thiết đi chăng nữa thì cũng nên chú ý một chút, hơn nữa lúc chồng không ở nhà, lời đồn đại thật rất đáng sợ.

Bởi vì Giang Nam Đồng không ở nhà, buổi sáng Thành Hạ cũng lười nấu cơm, định uống chút sữa tươi rồi ăn hai miếng bánh bao cho qua chuyện, bị đồng hồ báo thức đánh thức, sau hai phút mới chợt nhớ tới trong nhà còn có một tên nhóc chờ ăn cơm đấy, nhìn một chút, có lẽ cũng không kịp rồi, để cho cậu ấy đến tiệm cháo phía ngoài chung cư ăn đi.

Ai biết, vừa đẩy cửa ra đã thấy trên bàn bày cháo và bánh ngọt, thiếu niên từ trong toilet lao ra mặt còn ngưng ngưng: “Em xuống dưới lầu mua, không biết chị thích ăn gì, cũng không thấy bán đồ giống ở quê chúng ta, nên mua đại một ít.”

Cậu ấy vừa nói như thế Thành Hạ càng ngại, cô là chủ nhà kiêu gì, rõ ràng là rất sơ suất rồi.

“Tiểu Đào, thật xin lỗi, chị ngủ quên, em tới mà chị chưa nấu cơm cho em ăn bữa nào, còn làm phiền em mua bữa sáng cho chị nữa, tối nay chị sẽ nấu ăn cho em nha!” Thành Hạ nói.

“Chị, không phải là chị bị cảm sao, chị phải nghỉ ngơi nhiều. Chị chỉ cần nói cho em biết chợ rau ở đâu, chiều em đi chợ trước là được mà.” Cậu em họ này đúng là so với mẹ cậu ấy thì càng nhìn càng thuận mắt.

Để lại cho cậu ấy cái chìa khóa còn có bản đồ thành phố S và tiền, Thành Hạ vội vàng đi.

Ngày thứ sáu bận rộn, rốt cuộc tất cả đều hoàn thành, Thành Hạ suy nghĩ sáng sớm ngày mai nhất định phải đến bệnh viện khám, cô thật đúng là có vẻ

không chịu nổi nữa. Cho là có thể đứng giờ tan sở, ai ngờ Trần Tiên Đình tạm thời lại mở cuộc họp, từ lúc họp, tên Tiểu Thanh bắt đầu vẽ vẽ vẽ kẻ kẻ trên tờ giấy trắng, Thành Hạ đá cạ ta một phát thuận tay vẽ cái dấu hỏi, Tiểu Thanh nói lát nữa nói.

Thật vất vả mới họp xong, đã đến lúc tan việc, Tiểu Thanh chạy về cầm bản vẽ thiết kế và bản vẽ phác thảo hồi nãy mới vẽ tới, thì ra là tên này mới vừa rời bỗng sáng suốt ra, nghĩ tới một phương án càng hoàn mỹ hơn, làm sao đây? Thay đổi ư...

“Tiểu Thanh, nếu như mà bởi vì hôm nay tôi làm thêm giờ mà dẫn đến ngày mai bất hạnh qua đời, tôi thành quỷ cũng không bỏ qua cho ông đâu.” Đã tám giờ rưỡi, Thành Hạ cả người vô lực nằm ở trên bàn họp hỉ nước mũi, đến buổi tối cũng nặng hơn.

“Được rồi, đi thôi, tôi đưa cậu về.” Tiểu Thanh thu dọn đồ đạc.

Vốn là Tiểu Thanh muốn queo vào chung cư thuận tiện đưa cô lên lầu, nhưng bị Thành Hạ lấy lý do từ chối: “Quá muộn rồi, không tiện đâu!”, lên lầu, mở cửa, cô luôn luôn không thích nhấn chuông cửa, bởi vì sợ quấy rầy người khác làm việc.

Cửa “lạch cạch” đóng lại, bật đèn trong phòng khách lên, hai con mèo con không có ở đây, đèn trên lầu cũng sáng, có lẽ lại chạy đi chơi với Tiểu Đào rồi, đang định mở miệng gọi cậu em thì chỉ nghe giọng nói mất hứng ở trên lầu của Tiểu Đào vang lên: “Mẹ, mẹ nói mẹ cố tình sao? Cậu và mẹ đã thành như vậy mẹ có lợi gì đây? Không phải con nói mẹ đâu, nhưng mà miệng lưỡi hại người như vậy không cảm thấy quá làm bậy sao?”

...

Thành Hạ ngậy ngấn cả người, không tự chủ liền nín thở.

“Được, được, mẹ đừng có nói gì với con nữa, mẹ và người đàn bà họ Lý kia đã làm gì thì trong lòng các người rõ ràng nhất, như vậy rồi mà còn muốn anh họ nhận bà ta làm mẹ ruột ư, để cho bà ta nằm mơ đi... Được, mẹ, con khuyên mẹ làm chút chuyện tốt đi, nhiều năm như vậy đều là do mẹ làm hại vợ con nhà cậu ly tán...”

Túi của Thành Hạ rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang không nhỏ, thân thể cũng không ngừng run rẩy, giống như là trong mạch máu có thứ gì đó muốn phun trào ra.

Mẹ ruột!... Thì ra là Lâm Phóng còn có mẹ ruột...

Cửa tầng trên âm âm kéo ra, Tiểu Đào sắc mặt trắng bệch xông tới đứng ở trước mặt cô vò đầu, muốn nói cái gì đó nhưng cũng không biết nói thế nào.

“Chị... Chị làm thêm giờ sao...” Chính cậu ấy cũng cảm thấy bất lực, cho nên không nói.

“Tiểu Đào, em nói cho chị biết, mẹ ruột Lâm Phóng là ai?”

“Chị!”

“Em nhất định phải nói cho chị biết, không chị sẽ hỏi mẹ em, hoặc là cái người họ Lý kia.”

“Em, em... em cho chị biết, chị, nếu không thì chờ chị khỏe hơn rồi hãy nói, chị xem chị...”

“Nói đi!”

Miệng Tiểu Đào hơi mở ra rồi lại ngậm lại, dần dần Thành Hạ chỉ thấy miệng cậu ta mấp máy mà không nghe thấy cậu ta nói gì, lỗ tai bỗng không nghe theo sự sai bảo nữa.

Rốt cuộc, cái miệng của cậu ta mím lại, nhìn cô giống như đã làm sai chuyện gì vậy.

“Tiểu Đào, chuyện này có phải ngoại trừ chị ra thì cậu mợ em và Lâm Phóng đều biết hay không?”

Tiểu Đào gật đầu, sau đó cúi thấp đầu xuống: “Chị, có lẽ chuyện này là do người đàn bà họ Lý đó nói hươu nói vượn thôi, năm đó bà ta điên cuồng theo đuổi cậu mà không có kết quả, có lẽ chính là ghen tỵ nên thuận miệng nói như vậy mà thôi.”

“Em ngu sao? Ba chị và Lâm Phóng đều là bác sĩ, em cho rằng chị có thể nghĩ đến việc giám định DNA, còn họ lại không nghĩ ra sao? Chị tự hỏi, sao bỗng nhiên Lâm Phóng lại muốn ra nước ngoài chứ, rồi chị còn thấy, sao lời nói của anh ấy với chị kỳ kỳ quái quái sao ấy, thì ra là... chỉ giấu một mình chị. Tiểu Đào, em ăn cơm chưa? Nếu chưa thì để chị đi nấu cho em ăn.” Thành Hạ nói.

“Chị, em đã ăn rồi, em còn để phần cho chị đấy, có muốn em hâm nóng lại cho chị không...”

“Em ăn rồi thì được rồi, Tiểu Đào, đầu chị đau muốn chết đây, chị đi ngủ trước, em cứ tự nhiên nhé, và giúp chị trông nom Sao Mộc và Địa Cầu, cảm ơn.” Đứng lên, trước mắt tối đen như mực, lắc đầu hai cái mới miễn cưỡng ổn định được.

Trở về phòng khóa cửa lại, nằm vật lên giường đắp chăn, trong đầu Thành Hạ trống rỗng, chẳng qua là cảm thấy nóng, rất nóng, mạch máu như muốn vỡ ra vậy, có lúc lại bỗng rất lạnh dường như huyết dịch cũng ngưng lại, những cảnh mơ mơ màng màng trước mắt đều là Lâm Phóng, một lát thì anh ấy xúi giục cô đánh Ngô Tiểu Hào, một lát lại là anh bị mẹ đánh, một lát thì đúng lúc năm mới năm ấy anh tới Trùng Khánh thăm cô...

Mơ mơ màng màng, bên ngoài hình như Tiểu Đào đang đập cửa, rồi hình như nghe giọng cậu ấy gọi điện thoại, chỉ là, cô nghe thấy mà lại không nhúc nhích được, trước mắt vẫn là những cảnh quay chậm...

Chương 64

Không biết lúc nào, Thành Hạ chỉ nghe “âm” một tiếng, hình như đèn cũng theo đó sáng lên, rất nhanh mình bị ôm vào trong ngực, mặc dù mắt mở không ra nhưng hơi thở này cô thuộc như cháo.

“Giang Nam Đồng, em khó chịu, rất khó chịu!”

“Ngoan, chúng ta đi bệnh viện.” Được ôm mà cũng vẫn cảm thấy trời đất quay cuồng, chỉ biết là Giang Nam Đồng ôm mình thì yên tâm cho dù bản thân có mơ mơ màng màng.

Ngủ lơ mơ, ánh sáng trước mắt chợt lóe lên, mu bàn tay cũng có cảm giác hơi đau, bên tai thì vẫn có người nhẹ giọng an ủi cô, giọng nhẹ nhàng như vậy chắc hẳn là Giang Nam Đồng, bị âm thanh này thôi miên rồi cuộc có thể yên tâm ngủ, chẳng cần suy nghĩ gì nữa.

Vừa hé mắt ra thì một màu trắng toát đập vào mắt, ah, bỗng nhiên nhớ tới, đây là bệnh viện, bệnh viện đều là màu trắng.

“Cầu Cầu?”

Khẽ quay đầu thôi đã cảm thấy đầu óc choáng váng: “Nam Đồng, sao anh lại về?”

Âm thanh của cô vào tai của mình giống như là hơi thở mong manh.

“Tiểu Đào gọi điện thoại nói em bệnh rất nghiêm trọng, anh không yên lòng nên cả đêm về. Ngoan, bà xã, không sao, rất nhanh sẽ khỏi thôi, ngủ thêm một lát đi.” Giang Nam Đồng nói.

Tay của cô được bọc trong hai bàn tay to của anh, ấm áp và rất an toàn.

“Nam Đồng, anh ôm em ngủ đi, đừng đi, được không?” Cô phải bám vào thứ gì đó, nếu không cô cảm thấy mình như đang trôi trên biển vô cùng lạnh lẽo.

“Ừ, được, không đi, chồng sẽ luôn ở bên cạnh em, không đi, ngủ đi.” Giang Nam Đồng ngồi lên đầu giường ôm cô vào lòng thấy cô vừa ngủ say, cơ thể cách quần áo bệnh nhân mà vẫn như lửa nóng, cánh tay đang truyền nước mòm mẫm nắm được ngón trỏ tay phải của anh, nắm thật chặt, như sợ mất vậy.

Ngoài cửa một cái đầu thò vào, khuôn mặt áy náy: “Chị Hạ Hạ, chị ấy có đỡ chút nào không ạ?”

“Ừ, đỡ một chút rồi, đừng lo lắng.” Cận thận nhìn xuống đồng hồ đeo tay: “Đã năm giờ rồi, Tiểu Đào, em về nhà trước ngủ một giấc đi, anh ở đây là được rồi.”

Tiểu Đào muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ nói: “Thật xin lỗi”.

“Tiểu Đào, trước hết chuyện này em đừng gọi điện cho cậu mẹ và anh họ, chờ Hạ Hạ khỏe hơn rồi nói, tránh cho họ lo lắng.” Giang Nam Đồng dặn dò, lúc này Tiểu Đào mới đi ra ngoài.

Hơn tám giờ sáng Thành Hạ tỉnh, lúc nửa đêm sốt rất nghiêm trọng, giọng lúc này cũng khàn khàn, mở mắt nhìn thấy Giang Nam Đồng thì không nhận được nước mắt.

“Sao, sốt làm cho vợ anh đỏ cả mắt rồi sao?” Giang Nam Đồng cười khẽ, thuận tiện lau nước mắt cho cô.

“Nam Đồng, Lâm Phóng... ba em...” Thật sự không biết bắt đầu từ đâu.

“Anh biết rồi.”

“Tiểu Đào nói cho anh à? Sao lại như vậy chứ? Khó trách mẹ không chịu nổi, em còn thế này, nhất định mẹ rất khó chịu, nghỉ em về vẫn gắng gượng ở trước mặt của em... Em thật sự ngốc mà.”

“Không phải Tiểu Đào, là anh trai em nói cho anh biết, tháng trước anh ấy gọi điện thoại nói với anh.” Giang Nam Đồng nói.

“Hả? Thì ra là anh ấy đã sớm nói cho anh biết à, khẳng định trong lòng Lâm Phóng cũng rất khó chịu, aizz, phải làm gì đây? Em rất lo cho mẹ, Nam Đồng, em phải về với mẹ.” Thành Hạ vẻ mặt âm đạm, loại chuyện hoang đường này thế mà lại xảy ra ở nhà họ, càng hoang đường hơn là ba cô cũng không phản bội mẹ của cô, nghĩ đến đây Thành Hạ liền tức giận: “Người đàn bà họ Lý kia cùng bà cô, em sẽ không bỏ qua cho mấy bà đó, em muốn tìm luật sư tốt nhất kiện lên tòa án đưa họ vào ngục giam.”

“Thành Hạ!” Giang Nam Đồng hiếm khi cao giọng: “Chuyện này nếu như âm ỉ đến thế em cũng đã biết sẽ xảy ra phản ứng dây chuyền thế nào chứ? Không chỉ có ba mẹ em phải chia ly, hơn nữa sự nghiệp ba em cũng sẽ bị ảnh hưởng, nhưng những chuyện này đều không phải là quan trọng nhất, mà quan trọng nhất là anh trai em, tất cả những áp lực này cuối cùng cũng sẽ biến thành kỳ thị rơi vào người anh ấy, em muốn anh ấy như vậy sao? Em muốn cho người anh trai ưu tú của em trở thành đối tượng chịu đựng sự soi mói sao? Hạ Hạ, càng vào những lúc thế này em càng phải tỉnh táo, em phải tính toán cho tất cả mọi người, làm sao giảm tổn thương đến mức thấp nhất.”

“Nhưng em thật không cam lòng! Nhất là bà cô, coi như năm đó bà ấy thấy mẹ em chướng mắt nhưng cũng không đến mức như vậy chứ? Mẹ em chẳng có lỗi gì với bà ta cả, em hận chết bà ta, tuyệt không thể tha thứ.” Thành Hạ cắn răng nói xong, nhưng trong lòng cũng hiểu, chuyện này vẫn nên càng ít người biết càng tốt, mặc dù ba mẹ cô không phải giàu có lắm, nhưng cũng coi như có thành tích trong từng lĩnh vực của mỗi người, hơn nữa, Giang Nam Đồng nói đúng, Lâm Phóng là vô tội nhất, anh ấy không nên chịu đựng áp lực thay người khác cả đời như vậy được, nếu không anh ấy sẽ chẳng có tương lai.

“Bà cô thì để qua một bên trước, hiện tại quan trọng nhất là ba mẹ và Lâm Phóng, về phần bác sĩ Lý và cô của em thì không vội.” Giang Nam Đồng nói.

“Nói thì nói như thế, ba còn dễ, có thể làm cho mẹ tiếp nhận... Còn Lâm Phóng, mặc dù thoát nhìn anh ấy rất vui vẻ, nhưng thật ra thì anh ấy lại rất nhạy cảm, cũng thật khó cho anh ấy, tháng trước đã biết rồi mà ở trước mặt em vẫn còn phải giả bộ không sao cả.” Thành Hạ giọng điệu rất tự trách, mẹ và anh trai giấu giếm làm cô rất áy náy.

“Khi anh trai em học đại học năm 3 đã biết rồi, khi đó anh ấy mới đến bệnh viện thực tập, trong lúc vô tình, nghe thấy cô của em và bác sĩ Lý nói chuyện, dù sao Lâm Phóng cũng học y, chuyện như vậy vẫn rất tinh tế, nhưng cuối cùng chứng minh anh ấy không phải con ruột của mẹ.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ quá mức kinh ngạc, từ trong ngực Giang Nam Đồng phất cái gối thẳng dậy, ngay lập tức một hồi trời đất quay cuồng: “Anh nói, Lâm Phóng đã sớm biết ư? Vậy ba em thì sao?”

Giang Nam Đồng lắc đầu một cái: “Không biết, Lâm Phóng không nói cho ai cả, anh ấy nói anh ấy cho rằng chuyện này sẽ vĩnh viễn trở thành bí mật, nhưng ai ngờ con gái của bác sĩ Lý lại yêu anh trai em... Aizz, quả nhiên giấy không gói được lửa, chỉ là không duyên có khiến người vô tội phiền lòng theo.”

“Cho nên, em phải về nhà, em đi khuyên mẹ đi khuyên Lâm Phóng, điện thoại đâu rồi, để em book vé máy bay, hôm nay em đi luôn.” Thành Hạ nói xong tìm điện thoại xung quanh, cũng chẳng cần để ý đến mình vừa động là choáng váng đầu, rồi còn muốn ói nữa.

“Đừng nóng vội!” Giang Nam Đồng ôm lấy cô: “Mẹ em hai ngày nữa sẽ đến thành phố S rồi, em cũng phải thừa dịp hai ngày này mà hồi phục cho khỏe đi, chúng ta sẽ nghĩ cách trấn an mẹ em thế nào.”

“Chồng ơi, cảm ơn anh, cảm ơn!” Nhìn Giang Nam Đồng, mắt Thành Hạ lại đỏ lên như hồi nãy: “Cuối cùng em lại chuốc thêm phiền phức cho anh.”

“Anh chấp nhận gánh vác hạnh phúc cả đời này.” Giang Nam Đồng ôm cô để cho cô nằm xuống: “Thế này xem ra có thể yên tâm ngủ rồi, không cần vừa ngủ vừa khóc, đừng quên em đã nói, em từng trải qua phong ba thử thách, mà bây giờ con bão đầu tiên trong cuộc đời em đã tới, hãy giữ gìn sức khỏe.” Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve cái trán của cô, khiến Thành Hạ cảm thấy rất an tâm.

Có người chính là có tác dụng làm cho người ta ổn định lại, hình như chỉ cần anh ấy ở bên cạnh thì chẳng có vấn đề gì là không giải quyết được.

Khịt khịt mũi rồi xoa mắt một cái: “Em sẽ khỏe nhanh thôi.”

Với sự chăm sóc tận tình của Giang Nam Đồng, Thành Hạ ngủ thiếp đi.

Buổi chiều Thành Hạ tỉnh, đầu vẫn choáng váng như cũ, cổ họng cũng đau, giọng thì khản đặc, đang húp cháo Giang Nam Đồng nấu cho cô thì điện thoại

vang lên, Thành Hạ không tự chủ rùng mình một cái, Giang Nam Đồng nhìn điện thoại đưa cho cô: “Lâm Phóng!”

“Anh ấy biết rồi hả?” Thành Hạ hỏi.

“Hả là còn chưa biết, nếu như Tiểu Đào không gọi điện thoại nói cho anh ấy.” Giang Nam Đồng cầm tay của cô: “Thành Hạ, cố gắng lên!” Sau đó liền đi ra ngoài.

Điện thoại lại vang lên hai lần Thành Hạ mới lấy dũng khí nghe, vừa mở miệng, giọng khó nghe muốn chết, Lâm Phóng ở đầu bên kia hiển nhiên cũng đã nghe thấy.

“Hạ Hạ, em làm sao vậy? Sao giọng lại thế này? Bị bệnh hay ai bắt nạt em?” Lâm Phóng giọng điệu rất là lo lắng.

“Không có, thành phố S gần đây thời tiết thay đổi, em bị cảm, đang truyền nước, Lâm Phóng, thị thực của anh làm xong chưa? Khi nào thì đi? Ở Bắc Kinh bay hay tới thành phố S?” Thành Hạ hỏi, mắt đã ươn ướt.

“Đồ ngốc, lại cảm, sao nghiêm trọng đến nỗi phải truyền nước vậy?” Lâm Phóng không chú ý đến vấn đề của cô.

“Bởi vì em quá tập trung vào công việc không xin nghỉ được cho nên hơi nghiêm trọng, một chút xíu mà thôi, vả lại cũng chỉ là truyền nước thôi, lúc em còn nhỏ so với bây giờ còn thường xuyên hơn nhiều.” Thành Hạ nặn ra hai tiếng cười: “Anh, chừng nào thì anh đi? Bao giờ thì... bao giờ thì về?”

Lâm Phóng không có tới mức đi luôn chứ? Sẽ không, anh nhất định không bỏ được cha mẹ và em gái.

Lâm Phóng yên lặng chốc lát: “Lúc nào nên trở về thì dĩ nhiên là trở lại rồi.”

“Lúc nào thì nên trở về?” Thành Hạ hỏi tới.

“Em yên tâm đi, trước khi anh về nhất định gọi điện thoại nói cho em biết có được không?” Lâm Phóng cười nói, nhưng tiếng cười đó nghe vào tai Thành Hạ là chua xót, miễn cưỡng.

“Quên đi, trước đây anh tới Trùng Khánh thăm em cho tới bây giờ cũng không nói trước cho em biết, mỗi lần đều đột nhiên tập kích, làm hại em vừa được nghỉ cũng không dám ra ngoài đi chơi, chỉ sợ anh đến rồi tìm không ra em lại tới đồn công an báo mất tích. Anh này, anh hãy đi đi, về sớm chút, à, còn nữa, nếu như có thể lừa gạt được cô bé da trắng nào cùng về, đưa về phát triển đất nước để cải tiến nòi giống bản thân thì...” Thành Hạ nói.

“Cái con bé chết tiệt này, chẳng nói được một câu nghiêm chỉnh nào.” Lúc này Lâm Phóng cười đến vui vẻ: “Anh bay từ thành phố S, tránh cho em khỏi phải tới Bắc Kinh tiễn, xem anh suy nghĩ cho em thế nào.”

“Nói nhảm, anh là anh trai ruột của em, cùng một mẹ sinh ra, em là em gái duy nhất của anh, anh không tốt với em thì tốt với ai chứ? Hừ, anh mà dám

nhận em gái lộn xộn lung tung gì ở bên ngoài thì cẩn thận em đi ‘giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích’ đây.” Thành Hạ nói, bên này tay lại nắm thành nắm đấm.

Lâm Phóng lại im lặng.

“Alo? Alo? Lâm Phóng?” Thành Hạ nắm thành nắm đấm, giọng lo lắng cố làm ra vẻ nhẹ nhõm bị Lâm Phóng đoán ra, anh ấy luôn luôn am hiểu và đoán được cảm xúc của cô.

“Coi như không phải cùng một mẹ sinh ra, nhưng em cũng là em gái duy nhất... của anh, hướng chỉ là đồng bào cùng một mẹ, Hạ Hạ, anh muốn tới phòng bệnh một chuyên, cúp máy trước, em hãy dưỡng bệnh cho khỏe, cẩn thận một chút, vài ngày nữa anh sẽ tới xem em.” Lâm Phóng nói.

“À, anh, em muốn ăn kẹo sữa thỏ, khi nào anh tới nhớ mang cho em nha, em muốn ăn kẹo anh mua.” Thành Hạ cười.

“Ừ, được.” Lâm Phóng cúp điện thoại.

Thành Hạ thở dài ra một hơi, chỉ cảm thấy đầy mồ hôi lạnh sau đầu, mở ra tay, vừa rồi quá sức, nên làm móng tay cắm vào lòng bàn tay.

Đúng, cho dù không phải cùng một mẹ sinh ra, anh cũng vẫn là anh trai duy nhất của em, trên đời này có những thứ còn quý hơn máu mủ.

Lại hết một ngày chủ nhật, không biết có phải là Thành Hạ ý chí quá mạnh hay không, tóm lại cô hết sốt rồi, giọng nói cũng từ từ tốt lên, duy nhất có thể nhìn ra dấu vết bệnh đó là một ít mết mồi trên mặt mà thôi.

Bởi vì Thành Hạ một mực muốn thứ hai đi làm, đến tham gia buổi họp báo cáo hạng mục đó, cho nên chiều chủ nhật là về nhà, Tiểu Đào thấy cô luôn có chút mất tự nhiên, Thành Hạ nhớ lại giọng điệu cậu ấy chỉ trích mẹ của cậu ấy hôm đó, hiển nhiên cậu ta là đứa bé có tâm địa tốt hơn nhiều so với mẹ cậu ấy, vì vậy cô cũng không nỡ nói gì cậu ấy.

“Tiểu Đào, em đừng mất tự nhiên, chuyện này cũng không liên quan tới em, coi như ngày đó chị không nghe thấy em gọi điện thoại thì sớm muộn gì chị cũng sẽ biết thôi, cho nên, em đừng tự trách nữa.” Thành Hạ nói.

“Chị, thật xin lỗi, em thay mẹ em xin lỗi, mặc dù, mặc dù có chút...”

“Việc nào ra việc nấy, mẹ em là mẹ em, em là em... em là cậu em họ tốt của chị, cứ như vậy, ăn cơm đi.” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng đo nhiệt độ cho cô, nói cô hôm nay nói với Tiểu Đào hơi nặng lời, Thành Hạ nhìn anh: “Nói xong em cũng có phần hối hận, chẳng qua em cảm thấy cậu ấy là một nam tử hán, muốn làm một người chính trực thì không nên sợ người khác chỉ trích sai lầm của cậu ấy, mẹ của cậu ấy sai lầm thì đã sai lầm rồi, em không thể tha thứ thì là không thể tha thứ.”

“Ngủ đi, ngày mai đi làm.” Giang Nam Đồng đắp chăn cho cô rồi đi ra ngoài.

Thành Hạ biết anh đi tìm Tiểu Đào nói chuyện, cũng tốt, Giang Nam Đồng luôn luôn hiểu được nói như thế nào cho khéo léo, hôm nay cô nói với Tiểu Đào có lẽ sẽ làm tổn thương lòng cậu ta.

Thứ hai đến công ty, mọi người thấy sắc mặt cô không tốt liền tới hỏi han ân cần, Thành Hạ chỉ nói hai ngày nay mình cảm nặng, nhưng truyền nước đã đỡ hơn nhiều rồi.

Buổi họp báo cáo bắt đầu lúc mười giờ sáng, chín giờ rưỡi Tiểu Thanh lại tới, thấy cô thế thì sững sốt: “Sao thế? Đánh phẫn à?”

“Còn không phải là trách ông sao? Kéo tôi làm thêm giờ, lại bị cảm rồi, tôi mặc kệ, ông phải bồi thường tiền thuốc thang cho tôi.” Thành Hạ tức giận, nếu như không làm thêm giờ mà về nhà đúng giờ thì cũng không nghe được cuộc điện thoại Tiểu Đào gọi.

“Được rồi, bồi thường bao nhiêu?” Tiểu Thanh hỏi.

“Để tôi về tìm hóa đơn bệnh viện rồi nói, dù sao ông cũng chạy không thoát đâu.” Thành Hạ trừng cậu ta.

“Đừng có trợn mắt nhìn, móc mắt đấy.” Tiểu Thanh nói.

“Tiên sư nhà ông.” Thành Hạ thu dọn tài liệu.

Khụ khụ.

“Tiểu Thanh, Thành Hạ, đã đến giờ rồi.” Giọng của Trần ‘ma quỷ’ vang lên, Thành Hạ lúc này lại không sợ, chỉ ‘dạ’ một tiếng.

Thành Hạ không biết hạng mục khác có buổi họp báo cáo như vậy hay không, nhưng loại cảm giác này chính xác là phỏng vấn lần thứ hai vậy. Bàn bầu dục trong phòng họp, ở giữa là Tưởng Lập Trình, hai bên lần lượt là kiến trúc sư có người cô biết cũng có người cô không biết, có lẽ là của Viện thiết kế được mời tới, người kia còn đỡ, chứ còn ông già bên cạnh Tưởng Lập Trình đó thì nhìn thật sự khí thế làm người khác chú ý.

Trình tự buổi họp báo cáo này cũng gần giống nhau: Trình bày, đưa ra câu hỏi, trả lời. Các vấn đề oanh tạc thì qua loa cho xong, Thành Hạ sắp ngồi không nổi, cái bàn trước mắt cũng chuyển động. Cũng may, mấy ông lớn này từ bi bỏ qua cho họ.

Theo dõi vẻ mặt mọi người, cũng thành công chứ?! Thành Hạ yên tâm nên buổi chiều liền tìm Lưu Dịch xin nghỉ bệnh, sau đó gọi điện thoại cho mẹ hỏi bà khi nào thì tới, đáp án dĩ nhiên là hai ngày sau.

Hai ngày nay, Tiểu Đào đi học, Giang Nam Đồng lái xe đưa cô tới buổi họp báo cáo rồi vội đi, Thành Hạ ở nhà dưỡng bệnh, len lén viết một lá thư tay thật dài rồi gấp nhỏ lại giấu đi.

Mẹ Thành Hạ tới, định ở khách sạn mà cơ quan đã sắp xếp, không chỉ có Thành Hạ không cho, mà cha mẹ chồng Thành Hạ cũng không cho phép, giá

nào cũng phải mời tới phòng khách tốt nhất của biệt thự này để hầu hạ, sau đó ngày ngày lôi kéo mẹ Thành Hạ nói chuyện, thân thiết giống như hai chị em thân vậy, Thành Hạ muốn tâm sự đôi lời với mẹ cũng phải nửa đêm mới tới lượt.

Chỉ có điều, cô cũng thấy hơi lạ, thần sắc mẹ xem ra hình như rất tốt, Thành Hạ đang suy nghĩ không biết nói với mẹ bắt đầu từ đâu, ai biết ngược lại mẹ lại mở miệng trước.

Ngày ấy, Thành Hạ đưa mẹ về căn hộ của mình, Giang Nam Đồng còn bận tiếp khách với Đới Dịch Quang rất khuya chưa về, hai mẹ con ngồi ở phòng khách nói chuyện phiếm, hai con mèo con đùa giỡn với nhau ở trên ghế sofa, nhưng cũng không há miệng cắn thật.

“Con và anh con khi còn bé cũng như vậy.” Bỗng mẹ Thành Hạ cất lời, Thành Hạ trong lòng căng thẳng, suy nghĩ trăm ngàn câu, nhưng không biết câu nào có tác dụng hơn câu nào.

“Khi còn bé không hiểu chuyện cứ giành đồ hoài.” Thành Hạ nói.

“Anh con cũng không tranh với con, toàn là con giành đồ của nó, khi còn nhỏ con rất hư, ăn quả táo cũng muốn cắn trước anh con một miếng.” Thành Hạ mẹ nói.

“Anh ấy là anh con mà, con đâu có ăn đồ của người khác đâu! Nhưng con nhớ rõ, trừ đồ của anh con ra, thì con chẳng giành đồ của ai hết.” Dường như đề tài đang chuyển tới hướng đó, trong lòng luôn thấp thỏm.

“Ừ, mẹ nhớ, khi đó anh con còn nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa của con nói ‘không cho ăn đồ của người khác lung tung, cẩn thận kẻo bị ăn mày bắt đi bán đến vùng hẻo lánh đấy!’, con liền ngậy ngốc gật đầu, mẹ thấy rất vui, mẹ và ba con công việc đều bận, khó tránh khỏi chăm sóc các con không chu đáo, may mà anh con cẩn thận, để cho mẹ và ba con bớt không ít lo lắng, nhưng cũng khó cho nó, rõ ràng là người anh trai mà lại vất vả như một người ba vậy, Tiểu Phóng những năm này thật cực khổ, bây giờ mỗi lần mẹ nhớ tới những chuyện này thì rất thương nó, thương thật lòng, chuyện gì cũng phải cặng đáng, không hé răng kêu ca.” Nhìn đôi mắt mẹ hơi đỏ, Thành Hạ ngang nhiên xà qua ôm lấy bà.

“Mẹ, anh ấy chỉ ra nước ngoài thôi, không phải là không về nữa, nếu anh ấy biết mẹ thế này thì anh ấy có thể yên tâm đi sao? Mẹ đừng khó chịu, không phải chỉ có anh con hiểu thuận chu đáo đâu, con cũng vậy nè, không tin mẹ với ba cứ tới thành phố S này đi, con sẽ hầu hạ, cho mẹ xem con có kém hơn anh con không!” Thành Hạ nhẹ nhàng lay mẹ: “Hơn nữa, chờ lúc anh ấy về, không chừng mang cả con dâu và cháu cùng về đấy, những cô gái da trắng ngoại quốc rất xinh đẹp, ở trong nước không có người lọt vào mắt xanh của anh ấy, anh ấy là xuất ngoại để chọn con dâu, chọn xong thì sẽ trở về.”

“Cái con bé này, đừng có chế nhạo anh con, Hạ Hạ, sau này không được bắt nạt anh trai con, anh con cũng không dễ dàng gì đâu.” Mẹ Thành Hạ nói.

“Con biết rõ, ba mẹ cũng không dễ dàng gì, con thì được, hồi bé thì bắt nạt anh trai, lập gia đình rồi thì bắt nạt chồng.” Thành Hạ cảm thấy tâm tư thả lỏng chút, nghe giọng của mẹ thì có lẽ đã suy nghĩ thông suốt rồi!

“Ừ, may mà Giang Nam Đồng tốt tính, con đẩy nha, cũng coi như tốt số rồi.” Mẹ Thành Hạ nói.

“Vâng, ai bảo con có ba mẹ và anh trai tốt thế chứ, mẹ, mấy ngày nữa anh con sẽ tới, mẹ xem mấy ngày này nếu không bận thì khoan hãy về, đợi thêm mấy ngày nữa, cùng nhau tiễn anh trai con, lần này anh ấy sẽ đi nhiều năm đấy.” Thành Hạ nói.

Mẹ Thành Hạ do dự một hồi lâu gật đầu một cái, lại hỏi: “Tiểu Đào ở đây mấy ngày vẫn ổn đó chứ?”

“Tốt ạ, so với cô của con thì Tiểu Đào tốt hơn nhiều, căn bản không giống như cô sinh ra.” Thành Hạ nói, nói xong thì hồi hận.

“Đừng nói linh tinh, đương nhiên chính là do cô của con sinh ra, nhưng tính tình có lẽ là thật thà giống dưỡng con.” Mẹ Thành Hạ nói.

“Phải ha, cho nên mới nói, do ai sinh ra cũng không quan trọng gì nhiều, mấu chốt là được ai chăm sóc dạy dỗ thôi, người Trung Quốc không thường nói, công sinh không bằng công dưỡng, đúng không mẹ?” Thành Hạ hỏi.

“Hạ Hạ, con...”

“Mẹ, mẹ có hai đứa con có tính nết tốt như con và Lâm Phóng, mẹ nói xem mẹ có may mắn không, ha ha, ghen tỵ chết bà cô rồi.” Thành Hạ nói với giọng điệu rất con nít.

“Ừ, mẹ cũng càng nghĩ càng thấy là ông trời đối xử với mẹ không tệ đấy. À, đúng rồi, Hạ Hạ, hôm nào con dẫn mẹ đi mua sắm đi, mua cho anh con ít đồ, không thì đến Mĩ nó lại ăn mặc mỏng manh.”

“Tuân lệnh!” Thành Hạ cười.

Thật ra thì, có một số việc nhìn thì có vẻ rất phiền, nhưng chỉ cần mở lòng một chút là thông suốt rồi, hơn nữa mẹ là người hiểu chuyện như vậy mà.

Lâm Phóng tới thành phố S, lúc nhìn thấy mẹ thì sững sốt một chút, Thành Hạ liền lập tức mở miệng nói: “Anh xem thể diện anh bao nhiêu, mẹ đã xin nghỉ thêm một tuần chỉ vì chuyến bay của anh đấy, anh nhìn đi, những thứ đó đều là mẹ mua cho anh, đúng là thiên vị, năm đó em lên đại học mẹ còn chẳng đưa em, vậy mà vừa nghe anh đi Mĩ học thì mua nhiều đồ như vậy, hận không thể mua tất cả bít tất rồi.”

“Em ghen tỵ à?”

“Nói nhảm, sao không ghen tỵ! Đều là con mà sao sự khác biệt lớn như vậy đây? Con mặc kệ, mẹ, đến lúc đó mẹ phải đối xử với cháu ngoại tốt hơn cháu nội, nếu không con ghen tỵ đấy.” Thành Hạ nói, Giang Nam Đồng ở bên cạnh cười trách cô.

“Hạ Hạ, em nói vậy sao mẹ đồng ý đây? Nếu đồng ý thì anh không vui, còn không đồng ý thì em lại không vui.” Giang Nam Đồng không giống khuyên giải mà giống như là đổ thêm dầu vào lửa.

“Mẹ không sợ các con không vui, cháu nội tương lai của mẹ sẽ có tên trong sổ hộ khẩu của nhà họ Lâm chúng ta, sao lại có thể ưu ái cho con tụi con hơn được.” Mẹ Thành Hạ nói.

“Ôi, Giang Nam Đồng! Anh xem đi, mẹ vợ anh thiên vị không? Từ nhỏ mẹ đã đối xử với em không tốt rồi, ôi ôi!!!” Thành Hạ lắc cánh tay Giang Nam Đồng.

Có những lời hình như cũng không cần nói, cũng đã hiểu hết rồi.

Ngày Lâm Phóng đi, thành phố S trời quang đãng, buổi tối đầu tiên Thành Hạ nghĩ mãi vẫn nên bỏ lá thư vào tận cùng bên trong ngăn kéo, cái này, hình như cũng không cần sử dụng nữa rồi.

Hết phép đi làm, các anh em nói cô đáng đi vui sướng giống như chim sẻ nhặt kê ăn vậy, hỏi cô có phải nghĩ “dưỡng bệnh” thì rất vui hay không, Thành Hạ gật đầu: “É hèm, tương đối vui vẻ.”

Lương Bích Đoàn nói cho cô biết, cái hạng mục đó hợp lý nên cấp trên nhất trí tán dương, Thành Hạ vô cùng phấn chấn, gửi tin nhắn cho Giang Nam Đồng nói muốn ăn thịt ba chỉ, Giang Nam Đồng nói sẽ chuyển gấp từ tám trăm dặm đưa tới trong cung trình cho ‘Thái hậu’ giải quyết. Thừa dịp ở không, Thành Hạ gọi điện thoại cho Tiểu Thanh nhưng gọi thế nào cũng không kết nối được, luôn là ‘thuê bao quý khách vừa gọi...’, chạy tới phòng làm việc của cậu ta nhìn cũng chẳng có ai, không khỏi có chút buồn bực, hỏi Lương Bích Đoàn Tiểu Thanh đi đâu, Lương Bích Đoàn trợn mắt nhìn cô.

“Em gái, em xác định là bạn tốt cùng lớp với Tiểu Thanh chứ?”

“Đúng vậy, sao thế ạ?”

“Vậy em không biết cậu ta là cậu ấm mới trở về của ông chủ sao?”

Oa... chớp chớp mắt!

“Vậy em có biết người đàn ông oai phong trong buổi họp báo cáo đó là ai không?”

Ôi... Tiếp tục chớp chớp mắt: “Ba của cậu ta!?”

“Là bác của cậu ấy!”

Ôi... Xong rồi, trước đây nhiều lần cô mắng ‘tiên sư ông’... Ai mà biết được cậu ta có người bác như vậy? Chuyện này gặp họa rồi đây.

“Tiểu Thanh trở về thành phố C rồi, bị bác của cậu ta bắt về làm cu li rồi.” Lương Bích Đoàn nói.

Buổi chiều Tiểu Thanh gọi điện thoại cho cô, nói cho cô biết cậu ấy thiếu cô là 100 ngàn tiền boia với tiền thuốc thang trước hết chưa trả được, hiện tại cậu ấy bần hàn, nói cô thể hiện tốt một chút, để cho cô đối xử tốt một chút, ở nơi nhân tài nhiều như mây này cũng đừng để nghỉ việc.

“Cho tôi gửi lời hỏi thăm tới bác của ông nhé!” Thành Hạ nói.

“Được, nhất định tôi sẽ truyền đạt lại câu nói đó, cậu chờ xem, Nhóc... Ha ha...” Tiểu Thanh ở đầu điện thoại bên kia đắc chí.

Thành Hạ vẫn cho rằng, làm tốt ‘quan địa phương’ có thể vào kinh, cô thật không nghĩ đến chuyện “quan ở kinh thành” làm tốt lại bị “lưu đày”, mà còn là thân sinh của ‘ông chủ lớn’ Tướng bằng lòng ‘hạ chỉ’ lưu đày.

Trên đường về nhà, Thành Hạ vẫn im lặng không nói, về nhà ăn cơm xong Thành Hạ ôm Sao Mộc và Địa Cầu giả khóc: “Trong phim truyền hình, người ta diễn thật tình cũng có thể tìm đất nước tư bản tốt để nương tựa, vì sao ta đây hôn nhân gia đình mỹ mãn hạnh phúc cũng bị lưu đày vậy? Ôi, ông trời! Sao mà ông bất công vậy?”

Sau lưng có tiếng cười khẽ.

“Vợ này, anh có một ý kiến hay tránh khỏi lưu đày.” Giang Nam Đồng nói.

“Hả? ‘Ái khanh’ mau nói đi.” Thành Hạ vừa ôm một con mèo vừa quay đầu lại.

“Sản xuất.” Giang Nam Đồng giở trò lời ít mà ý nhiều.

“Hả? Sản xuất cái gì?” Thành Hạ không kịp phản ứng.

“Trẻ con!”

“Nhưng cũng không thể nói có là có ngay, vả lại, chưa đầy hai tháng nữa là em phải bằng lòng trình diện ở Chi nhánh công ty.” Thành Hạ cong môi.

“Hiện tại cứ cố gắng tranh thủ thời gian không thì muộn mất!” Giang Nam Đồng vòng cánh tay, cười yếu ớt.

“Aizz, nghĩ tới em đường đường là Thành Hạ, lại muốn nhờ vào lý do đó trốn tránh lưu đày ư? Không được, không được.” Thành Hạ nói.

“Anh thấy chẳng có gì không được, sinh ra sớm mấy năm thì có thể được thêm mấy năm ông bà ngoại cưng đấy...” Khom lưng ôm lấy Thành Hạ: “Vả lại, em nhẫn tâm để ông xã đẹp trai phong độ thế này lại một mình ‘phòng không gối chiếu’ sao?”

...

Cửa đã đóng lại, bên trong truyền tới một giọng nghi ngờ: “VẬY lần sau ‘lưu đày’ nữa thì làm thế nào?”

“Vậy thì lại sinh thêm đứa nữa.”

Ngoại Truyện

Lâm Phóng

Lâm Phóng không thích đi tham gia trại hè, anh thà ở nhà dẫn em gái chơi còn hơn, nhưng ba không để ý đến việc anh phản đối mà cứ đưa anh đi. Khi anh nóng lòng trở về thì mẹ và em gái chẳng thấy đâu, bà cô nói từ nay về sau Lâm Hạ không phải là em gái của anh nữa, vì vậy Lâm Phóng học bộ dạng hung hăng của Lâm Hạ đẩy bà cô một phát ra ngoài, sau đó đóng cửa lại cho dù ai gọi cũng không thèm để ý, anh không tin rằng mẹ sẽ đưa em gái đi mà không cần anh nữa.

Khi đó anh mới mười tuổi, còn em gái Lâm Hạ thì sáu tuổi.

Nhưng đợi một ngày, hai ngày, một tuần, một tháng, một năm, mãi mà cũng không thấy mẹ đưa em về, Lâm Phóng thất vọng. Khi đó, từ miệng của mọi người, anh nghe được từ “Ly hôn”. Vì vậy giống như đại đa số những đứa trẻ của gia đình ly hôn, Lâm Phóng trở nên lầm lỳ, ở trường sợ nhất nghe được từ “Mẹ”.

Hồi đó, điện thoại còn chưa thông dụng, mỗi tuần Lâm Phóng đều viết cho em gái một lá thư, nhưng đáng tiếc ba lại không chịu nói cho anh biết mẹ ở đâu, cho nên thư của anh không được gửi đi lá nào cả, để đầy cả một hộp giấy to.

Năm mười hai tuổi, Lâm Phóng lên trung học cơ sở, chợt có ngày nhận được một lá thư, thư đến từ Trùng Khánh, địa chỉ người gửi trên thư là ở Trùng Khánh, người gửi thư là Thành Hạ. Lâm Phóng có chút mơ hồ, không kịp phản ứng. Các nam sinh nói đùa là thanh mai trúc mã của anh, Lâm Phóng mới nghĩ đến, đây là thư của em gái Lâm Hạ.

Mở ra nhìn, chữ thì hơi xiêu xiêu vẹo vẹo, có vẻ cũng cố gắng lắm.

“Anh trai yêu quý!

Em là Hạ Hạ đây! Anh trai, sao anh không viết thư cho em vậy? Có phải anh không nhớ Hạ Hạ không? Anh, năm nay em lên lớp ba rồi, mới học viết thư, cô giáo yêu cầu hãy viết thư cho người mà mình nhớ nhất nhưng không thể gặp mặt hàng ngày, em nhớ nhất anh trai em, nên viết thư cho anh đây.

Anh ơi, em nghe mẹ và bà ngoại nói là anh đã lên cấp 2 rồi, sao anh không chờ em, giờ em mới lên lớp ba thôi. Anh trai, anh có khỏe không? Có nhớ em không vậy? Em nói anh biết nha, giờ không ai ăn hiếp em nữa, vì em làm lớp trưởng, em lại học võ nữa, sau này anh không được gọi em là ‘Hạ Hạ ngốc’ nữa đâu. Còn nữa, em có nhiều bạn tốt, họ nghe nói em có anh trai đều rất hâm mộ, chờ sau này anh tới thăm em thì em sẽ đưa anh tới cho các bạn biết.

À, còn có một việc, anh à, tuần trước em mới bị bệnh, phải tiêm mấy mũi, bây giờ vẫn còn đau đấy, mẹ còn bắt em uống thuốc rất đắng, thật là khổ, mà còn không cho em ăn đường nữa chứ. Mẹ không như anh, anh ơi, chờ anh tới thăm em nhớ mang kẹo thỏ cho em nhé, mang nhiều nhiều một chút, em sẽ giấu dưới giường, như vậy mẹ sẽ không tìm thấy.

Thôi, chẳng còn chuyện nào kể nữa, địa chỉ này em không biết anh có thể nhận được hay không, vì em lén nghe thấy mẹ và bà ngoại nói anh lên Trung học cơ sở rồi, nên em tới bưu điện nhờ cô ở bưu điện tra giùm địa chỉ và mã vùng. Ha ha, anh ơi, nếu anh nhận được thì nhớ viết thư lại cho em đó nha.”

Phía dưới là lời chúc rất tinh tế, rồi chào tạm biệt. Lâm Phóng xem đi xem lại nhiều lần mới cẩn thận nhét vào túi sách. Hôm đó anh vui mừng, đạp xe nhanh như bay vậy.

Bởi vì có lá thư này mà từ đó hai anh em mới có liên lạc, Lâm Phóng rất vui, về mặt tâm lý thường ngày vì nhận được thư mà nở nụ cười, nhưng điều làm anh không thoải mái đó là em gái anh không gọi là Lâm Hạ nữa mà đổi thành Thành Hạ rồi.

Lâm Phóng vẫn muốn đi Trùng Khánh, nhưng bởi vì lên lớp 11 nên việc học nặng hơn nên thôi, tới năm lớp 12 thì anh cố gắng góp tiền tiêu vặt, để dành mua kẹo thỏ cho em gái.

Thi tốt nghiệp trung học xong, Lâm Phóng nói với ba là muốn cùng các bạn học đi du lịch, ba đồng ý, Lâm Phóng chạy ngay tới ga mua vé xe lửa đi Trùng Khánh. Đã gọi điện thoại mấy ngày trước nên anh biết Thành Hạ đang học thêm, buổi chiều vừa xuống xe lửa là bắt xe chạy thẳng tới trường học của em.

Với chiều cao hơn 1m8, Lâm Phóng bồi hồi đứng ở công trường, chờ tiếng chuông tan học bên trong vang lên.

Nhưng tất cả học sinh đi ra mà anh cũng không thấy bóng dáng của Thành Hạ đâu, có lẽ cô bé chưa làm xong bài tập nên bị ở lại - Lâm Phóng nghĩ như vậy. Vì thế, anh đi vào khu lớp học tìm thấy lớp 8/2 nhưng lại thấy khóa cửa, chẳng còn ai. Anh lại tới phòng làm việc của giáo viên, cũng may các thầy cô giáo còn chưa đi, nghe nói anh tìm Thành Hạ có cô giáo rất cảnh giác hỏi anh là ai, Lâm Phóng đành nói thật, cô giáo đó mới nói cho anh biết: “Chiều nay, Thành Hạ xin nghỉ đi bệnh viện rồi, cậu là anh của cô bé sao lại không biết?”

“Hôm nay em vừa tới, cô giáo, xin hỏi cô là em gái em bị gì vậy ạ?” Lâm Phóng lo lắng.

“Bị bệnh nhưng không nặng, chỉ bị cảm thôi, một năm cô bé bị cảm nhiều lần, cậu nói chuyện với mẹ cậu xem, dù cho bận rộn công việc cũng không thể không trông nom con gái được, từ hồi lên cấp 2 cô bé vẫn một mình tới bệnh viện truyền nước, nào có người mẹ nào như vậy chứ.” Cô giáo ấy nói cho anh biết.

Lâm Phóng thuê xe hùng hùng hồ hồ chạy tới chung cư nơi Thành Hạ ở, nhưng ấn chuông thì mãi chẳng có ai mở cửa, có lẽ còn chưa về. Lâm Phóng liền xách bịch sách to ngồi ở ghế đá dưới lầu chờ, mãi tới khi ánh hoàng hôn dần khuất mới thấy bóng dáng một cô bé đeo túi xách nhảy nhót xuất hiện ở cổng chung cư, dọc đường còn chào hỏi ông bà gặp ở cổng.

Lâm Phóng không tự chủ liền đứng lên, đứng chờ ở chỗ Thành Hạ đi tới, Thành Hạ không đi thẳng tiếp mà lại rẽ vào một chỗ ngoặt, Lâm Phóng kỳ quái, cũng đi theo xem sao, lại thấy Thành Hạ dùng cả tay chân leo lên một mái phòng nhỏ, mấy con mèo hoang lập tức liền vây quanh cô bé, Thành Hạ cho chúng ăn hồi lâu mới lại dùng cả tay chân leo xuống, thấy Lâm Phóng đứng ở bên, cô bé sững sốt rồi ngay lập tức cười tươi như hoa.

“Lâm Phóng!”

“Con đế!” Giống như khi còn bé vậy, Lâm Phóng đón lấy túi xách của cô bé: “Sao lại bị cảm?”

“Không biết nữa. Lâm Phóng, anh tới sao không nói với em để em ra ga xe lửa đón anh?” Thành Hạ hỏi.

“Con đế!”

Thành Hạ lè lưỡi: “Ha ha, quen gọi ‘Lâm Phóng’ rồi, từ từ đổi. Anh, sao anh lại tới đây? Thi tốt nghiệp trung học thế nào rồi?”

“Không thành vấn đề, anh trai em chính là học sinh xuất sắc mà.”

“Khoác lác! Lâm... Anh, anh học đại học ở đâu vậy? Anh định học ngành gì?”

Vừa đi vừa nói chuyện thoáng cái đã lên lầu vào nhà, Lâm Phóng nhìn khắp nhà một lượt, hai phòng ngủ một phòng khách, không lớn, dọn dẹp rất sạch sẽ, ngoài cửa để một đôi dép màu xanh một đôi dép màu hồng, Thành Hạ vội mở tủ giày lấy ra một đôi dép màu xanh đậm vẫn còn gói trong bọc cho anh: “Lần trước mua dép mẹ còn nói không cần phải mua, may là em không nghe lời mẹ, ha ha, cũng không biết anh đi cỡ nào...”

Thành Hạ mở điều hòa rồi lấy chè đậu xanh lạnh cho anh, Lâm Phóng nhìn cô bé nhảy qua nhảy lại trước mặt mình: “Khi nào mẹ về?”

“Hả?” Trong phòng bếp, Thành Hạ thò đầu ra: “Mẹ đi Thanh Hải rồi, cuối tuần mới về đây. Lâm Phóng, tối chúng ta đi ra ngoài ăn nha, em mời anh ăn cái lẩu. Oa, chính gốc nha.”

“Em có tiền sao?” Lâm Phóng hỏi.

Thành Hạ bung một đĩa trái cây ra: “Đương nhiên là có, em tới bến xe hỏi, em có đủ tiền mua vé xe tới thành phố H rồi đấy, đang tính sang năm thi vào cấp ba xong thì tới thăm anh.”

Thành Hạ gọt trái táo cho anh, Lâm Phóng nhìn rõ trên tay cô bé vết kim xanh xanh tím: “Sao lại chích tới nỗi vậy cơ chứ?”

“Bác sĩ nói ven khó lấy, không sao đâu, không đau, em quen rồi. Kêu cái gì, cho anh quả táo này!”

“Hạ Hạ, tối chúng ta không ra ngoài ăn, anh nấu cơm cho em, ăn xong rồi em phải nghỉ ngơi cho khỏe, rồi ăn tiếp.” Lâm Phóng nói.

“Khỏe anh mới đi nha.” Thành Hạ nói.

“Không, hè anh ở đây với em, giám sát em học, đừng nghĩ lười biếng nha! Nếu không sẽ phạt em giống như khi còn bé vậy đấy.” Lâm Phóng nói, đứng dậy đi xem tủ lạnh, thấy trong đó đồ ăn để rất gọn gàng, còn có cơm để trong hộp, bánh bao để trong túi giữ tươi.

Thành Hạ đi theo giải thích: “Mỗi ngày đều phải đi mua rất phiền, chủ nhật em mua đồ ăn cả tuần, cơm cũng nấu nhiều hơn chút, rồi cơm và bánh bao đổi qua đổi lại ăn.”

Lâm Phóng cảm thấy mắt cay, con gái nhà người ta ở tuổi này thì cơm dâng tận miệng, còn em gái của anh lại như trẻ mồ côi, phải tự chăm sóc mình.

Lâm Phóng lặng lẽ chuẩn bị thức ăn cho Thành Hạ, còn Thành Hạ thì lú lo ở bên cạnh, Lâm Phóng bảo cô bé đi mở hành lý ra, lấy kẹo thỏ anh mang theo cho cô, Thành Hạ hứng thú bưng bưng chạy đi.

Đang ăn cơm, Thành Hạ nói tốt quá mùa hè này có người cùng ăn cơm, Lâm Phóng cười cười, trong lòng chẳng có cảm giác gì. Ăn cơm xong Thành Hạ định tranh rửa chén nhưng Lâm Phóng không cho, Thành Hạ ở bên cảm khái, nếu là anh cứ một mực như vậy thì cô cũng không cần làm.

Dọn dẹp xong, Lâm Phóng đo nhiệt độ cho cô, hơi sốt một chút, Thành Hạ liền nằm trên ghế sa lon ôm kẹo thỏ nói rằng người bị bệnh không thể học bài, nếu không bệnh tình sẽ tăng thêm, Lâm Phóng suy nghĩ một chút, trung học cơ sở thì cũng không cần phí sức học cho lắm, nên mặc kệ cô bé.

Trước khi ngủ, Thành Hạ cẩn thận kiểm tra cửa sổ, còn lấy cái ghế chèn ở cửa, quay đầu lại nhìn Lâm Phóng: “Có lẽ cũng không cần nữa, hôm nay có hai người!”

Lâm Phóng cảm thấy đau lòng.

Lâm Phóng tới, Thành Hạ luôn nói rằng mình được sống y hệt bà hoàng vậy, đợi cô cảm thấy khỏe hẳn rồi Lâm Phóng kéo cô tới tiệm sách mua đề thi Trung học Phổ thông về cho cô học thêm, nếu Thành Hạ có thể ỷ lại thì ỷ lại, nếu không ỷ lại được thì nói rằng Lâm Phóng so với ‘ma đầu’ chủ nhiệm lớp cô bé thì còn đáng sợ hơn!

Mẹ Thành Hạ về, nhìn thấy Lâm Phóng vô cùng kinh ngạc, cũng may là máu mủ, huống chi bình thường cũng có liên lạc, cho nên sự xa cách chỉ vài ngày là hết.

Tháng tám, Lâm Phóng phải nộp bảng đăng ký nguyện vọng, anh nói anh muốn học y thì Thành Hạ không vui, nói cô ghét nhất là bác sĩ, không có việc gì mà nào tiêm rồi nào cho thuốc đắng muốn chết, nhưng Lâm Phóng tự động không để ý đến kháng nghị của cô bé.

Lâm Phóng kết thúc kỳ nghỉ hè, Thành Hạ cũng đi học. Đối với cuộc sống sinh viên của Lâm Phóng, cô cảm thấy hứng thú vô cùng, hầu như mỗi ngày đều muốn gửi tin nhắn tới, hỏi ‘đang làm gì đó, đang làm gì đó’, Lâm Phóng không sợ phiền đều nhắn lại cho cô, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô.

Lâm Phóng là một sinh viên nổi tiếng là không thích náo nhiệt, anh khiêm tốn, quan hệ với những người hướng dẫn trong khoa rất tốt, đối xử với mấy anh em cùng phòng đều như nhau, nhưng họ bực một nỗi là Lâm Phóng ngày ngày cầm điện thoại di động nhắn tin mà lại cứ nói mình không có bạn gái. Khi chiếc điện thoại di động đi theo Lâm Phóng chỉ một năm thôi mà phím bấm đã mất đi độ nhạy thì các anh em càng tò mò hơn, tiếc rằng Lâm Phóng kín miệng cái gì cũng hỏi không được, chỉ nói là một người bạn.

Có đánh chết quỷ cũng không tin bọn họ là bạn bè, bạn bè gì mà lại chăm nhắn tin vậy chứ!? Phải nói tất cả mọi cặp đều là nam giới nhắn tin cho nữ giới - đây là sau này Lữ Đồng nói với người vừa gặp đã yêu rồi thân thiết thành bạn thân này rằng ‘sao lại ít gửi tin nhắn vậy?’!

Mấy việc này, cho tới bây giờ Lâm Phóng cũng không giải thích nhiều, anh chỉ cố gắng học tập, vừa được nghỉ cái là biến mất không thấy bóng dáng đâu, gọi điện thoại rủ anh đi uống rượu thì nhất định là “Du lịch” ở xa không về được. Lâu dần, bạn bè cũng đã quên, cho rằng Lâm Phóng ‘ván đã đóng thuyền’ phải đi thăm bạn gái.

Họ nói, chỉ khi Lâm Phóng có tin nhắn thì vẻ mặt mới dịu dàng ôn nhu, không phải như nụ cười rập khuôn thường có đối với người xa lạ!

Những thứ này, Lâm Phóng chưa bao giờ tự mình nhận ra, anh chỉ cảm thấy ba mẹ vợ em gái anh quá nhiều, nên anh muốn đền bù lại chút. Nghĩ là anh tới Trùng Khánh học cùng Thành Hạ, chăm sóc sinh hoạt hàng ngày cho cô, điều làm anh yên tâm là thể chất của em gái hình như tốt hơn nhiều.

“Lâm Phóng, anh là anh trai em hay là ông chủ của em vậy?” Thành Hạ nằm sấp trên bàn học, trước mặt là một đống tài liệu.

“Đừng nói nhảm, làm nhanh lên, làm xong anh dẫn em đi chơi.” Lâm Phóng nói, cô nhóc này quá lười, trước kia thích lấy bệnh để nguy trang, giờ thể chất tốt rồi thì giả bộ đáng thương.

Thành Hạ chớp chớp mắt: “Đi đâu chơi?”

“Động Tra.”

“Há... vậy thôi đi, không bằng đọc sách đấy.” Thành Hạ chọc cuốn sách, đọc mấy ngày cũng phát ngán rồi.

“Động Hồng Nhai.”

“Được! Thỏa thuận xong nha!” Thần thái Thành Hạ lập tức phấn khởi, đề Đại số cũng làm được như có thần giúp đỡ vậy.

Lâm Phóng ở bên cạnh giám sát, cảm giác là mình bị mắc bẫy của Thành Hạ, con bé này nhất định là đã tính toán trước, cố ý giả bộ mà thôi.

Chưa đầy 40 phút, Thành Hạ làm xong đề, cười híp mắt chờ Lâm Phóng kiểm tra, cũng may, chỉ sai hai lỗi nhỏ, cô cho là không ảnh hưởng đến kết quả, nhưng lại bị Lâm Phóng vỗ đầu cho mấy cái nói là để sau này cho cô nhớ.

Bởi vì thời gian còn sớm cũng không gấp, hai anh em ngồi xe buýt lắc lư đến Động Hồng Nhai. Thành Hạ thích nhất chỗ này, có thể đồng thời ăn được nhiều loại thức ăn ngon, tiết kiệm được tiền ăn. Lâm Phóng thì lại không hài lòng, quá ồn ào, anh chỉ muốn đến quán nào đó yên tĩnh một chút ăn cái gì đó, nhưng mà nếu Thành Hạ thích thì anh đành phải liêu mình cùng em gái, nếu không người này sẽ lười biếng.

Rất nhiều người từ nơi tới đây thường thức đặc sản bản địa, vì vậy ngồi ghép bàn là chuyện rất thường gặp. Lúc Thành Hạ tới quán ăn đó khách quý chật cả, cũng may có chỗ trống bên cạnh hai cô gái, Lâm Phóng để cho cô qua đó ngồi rồi anh đi chọn món ăn mua đồ uống. Khi anh quay lại, Thành Hạ đang bận nhét đồ ăn vào miệng, hai cô gái bên cạnh có lẽ sắp ăn xong rồi, Lâm Phóng đi sang ngồi mở nắp chai nước ép nho cho Thành Hạ: “Gấp cái gì, ăn từ từ thôi!”

“Lâm Phóng, em thương lượng chuyện này, được không?” Bên mép Thành Hạ còn dính dầu, cười híp mắt chỉ lo ăn.

“Không thương lượng, ăn xong rồi về nhà học bài.” Lâm Phóng nói.

“Xem đi, bản tính ông chủ lộ rồi đấy! Anh...” Thành Hạ kéo dài giọng, bắt chước động tác của Ân Hi gọi Tuấn Hi, Lâm Phóng luôn nói nghe cái giọng này làm cho cả người anh run lên, nổi hết da gà cộng thêm một chút cảm giác buồn nôn.

“Vô dụng thôi. Tới Động Hồng Nhai ăn uống đã là anh ban ơn cho em lắm rồi đấy.” Lâm Phóng nói.

“Chỉ một lần, một lần này nữa thôi, được không? Anh xem đi, em học tới nổi đầu óc choáng váng luôn, sắp lên lớp mười hai rồi, bây giờ mà anh làm em thấy ngán học thì sau này sẽ không hi vọng gì đâu, bây giờ đang đề cao tinh thần học - học nữa - học mãi đấy, hiểu không? Vả lại, em cũng đã học bao nhiêu ngày rồi, chỉ hai tiếng thôi không được sao? Anh...” Thành Hạ chống cằm xuống miệng chai nước uống, nhìn Lâm Phóng.

“Một lần cuối cùng nha, về sau không bàn nữa.” Lâm Phóng nói.

“Anh trai, anh là tốt nhất, thật đấy!” Thành Hạ vội vàng nịnh nọt.

“Là anh sợ em giống như ‘nữ yêu quái’ lái nhái bên Đường Tăng không dứt mà thôi.” Lâm Phóng nói.

...

Cơm nước no nê, Thành Hạ ‘ngựa quen đường cũ’, giơ tay lên gọi xe taxi đến Cổng Trời, đi ngắm cảnh đêm Lương Giang.

Cảnh đêm Trùng Khánh trong tầm mắt, đèn chiếu sáng trên mặt nước thật lung linh, đây là cảm giác mà khi ở thành phố H không có được, Lâm Phóng cảm thấy lần ngắm cảnh đêm này cũng đáng giá.

Ven mép thuyền rồi trên boong thuyền, ánh đèn flash không ngừng sáng lên, Thành Hạ lặng lẽ kéo kéo Lâm Phóng: “Lâm Phóng, có người theo dõi chúng ta.”

“Hả? Không thể nào! Sao lại có người theo dõi chúng ta?” Lâm Phóng nghi ngờ.

“Không sai, thật mà.”

“Thì ra lớn lên đẹp trai thật là không thể tùy tiện ra cửa được, người ái mộ quá nhiều.” Lâm Phóng nói.

Cô chậm chạp như vậy còn thấy được, lẽ nào anh không biết, nhưng cũng chưa thể nói là theo dõi được, có lẽ lộ trình của hai cô gái kia cũng như họ: ăn trước sau đó ngắm cảnh đêm Lương Giang?

“Gần đây cũng rất nhiều người tự mình đa tình nha.” Thành Hạ coi thường. Hai cô gái này hồi nãy mới ngồi chung bàn với họ, vốn đã ăn sắp xong rồi, nhưng thấy Lâm Phóng mua thức uống trở lại thì lập tức kéo dài chiến tuyến chết sống không chịu đi, kéo dài tới khi cùng họ một trước một sau tính tiền.

Bên này hai anh em mới vừa mua vé du thuyền thì đã nghe thấy họ cũng mua cùng con thuyền, vì sao chứ? Dĩ nhiên không thể là vì “sắc đẹp” của Thành Hạ được.

Thành Hạ mới vừa đá kích Lâm Phóng xong thì có một đám ăn mặc như nữ sinh tới đây nhờ Lâm Phóng chụp hình giúp, Lâm Phóng tùy tiện chụp mấy kiểu rồi hơi bực mình, trả máy chụp hình cho họ rồi kéo Thành Hạ đi.

“Ồ ơ ơ, Lâm Phóng, anh thế này em phải phê bình anh đấy. Sao lại có thể đối xử với người ái mộ như vậy chứ?” Thành Hạ cười, nói.

“Chờ anh trở thành minh tinh rồi nói, chứ giờ chẳng có tác dụng gì.” Lâm Phóng nói.

“Oa, chàng trai, đừng thực tế như vậy chứ! Định phụ cảnh đêm đẹp thế này sao?” Thành Hạ theo thói quen khoác cánh tay của anh.

“Hạ Hạ, đứng đây đi, anh chụp cho em mấy kiểu, làm kỷ niệm hè lớp mười một.” Lâm Phóng nói.

Thành Hạ đứng ra tạo dáng, rồi cảm thấy chụp hình chẳng có gì thú vị liền đẩy Lâm Phóng đi, về sau Lâm Phóng dùng di động đưa sát lại chụp mấy kiểu chân dung lớn.

Về lên mạng gửi cho mẹ xem, mẹ nói Thành Hạ mặt cũng tròn đầy.

Trùng Khánh rất nóng, mỗi ngày Thành Hạ đi học thêm về đầu đầy mồ hôi không cẩn thận rất dễ bị cảm, Lâm Phóng liền kể cho cô biết thành phố H mùa hè mát mẻ thế nào, lúc Thành Hạ đi khỏi thành phố H còn quá nhỏ, nên đối với thời tiết nơi đó đã không có chút ấn tượng nào, nghe Lâm Phóng kể như vậy thì chộn rộn muốn tới xem thế nào, lên nói với mẹ, nhưng đề nghị lại bị bác bỏ.

Kỳ nghỉ hè trôi qua rất nhanh, Thành Hạ đưa Lâm Phóng ra sân bay, nhìn máy bay bay lên không trung trong lòng buồn buồn, lúc này về nhà chẳng có ai chơi với cô rồi.

Đối với việc Lâm Phóng miêu tả thành phố H cho cô, Thành Hạ rất muốn tới, cô cảm giác nơi Lâm Phóng thích nhất định là đẹp nhất.

Học kỳ 2 của năm thứ 3 đại học bắt đầu đi theo thầy hướng dẫn trực ở bệnh viện, mặc dù Lâm Phóng rất khiêm tốn, nhưng hầu hết người trong bệnh viện đều biết anh là con trai của Chủ nhiệm khoa ngoại - Bác sĩ phụ khoa Lâm - “Lâm một dao”, đương nhiên cũng có vài phần kính trọng.

Mặc dù cùng ở trong một bệnh viện nhưng Lâm Phóng chưa bao giờ chủ động tìm cô để nói chuyện, không vì cái gì khác, bắt đầu từ lúc mười tuổi, trong lòng anh đã nhận định là bà cô chia rẽ gia đình anh, làm cho mẹ và em gái phải tha hương.

Cho nên anh không thích bà cô mặc dù cô rất quý anh.

Cuối cùng cũng có một ngày có đáp án vì sao cô anh quý anh!

Ngày đó anh tới phòng thí nghiệm lấy kết quả xét nghiệm, thuận tiện đi ngang qua phòng làm việc của cô, định nói cô mang đồ về cho Tiểu Đào nên liền đi vòng qua Khoa Phụ khoa, vừa định gõ cửa thì nghe thấy cô nói chuyện với một người phụ nữ khác ở bên trong.

“Thằng bé lớn chừng đó rồi mà chưa từng gọi tôi một tiếng ‘mẹ’ đấy, aizz...!”

“Cũng không còn cách nào cả, không thể nói cho nó biết chị là mẹ ruột của nó được.” Đây là giọng cô của anh.

“Tôi chỉ thấy đáng tiếc, nếu như thằng bé lớn lên cạnh tôi thì tốt biết bao.”

Lâm Phóng cho rằng cô của anh đang nói chuyện phiếm với người đồng nghiệp đã ly hôn nào đó, nhấc tay lên định gõ cửa thì lại bị câu nói sau đó dọa cho ‘đứng hình’.

Giọng của cô, từng chữ từng chữ rõ ràng.

“Đây là do chị tự chọn, năm đó tôi đã khuyên chị tự sinh thằng bé thì nhất định chị không chịu, cứ một mực phải đưa cho Thành Cẩm Phương cơ, tôi biết chị muốn làm gì, định để Thành Cẩm Phương biết để ép họ ly hôn, nhưng giờ thì sao chứ, họ ly hôn đấy, nhưng vì tội nhỏ mà anh trai tôi còn tập trung tinh thần muốn phục hôn.”

Lâm Phóng cũng không biết làm sao mình đi khỏi chỗ đó, chờ lúc anh lấy lại tinh thần thì nhận ra mình đang ở nhà xác, xung quanh đều là kho lạnh, không một tiếng động nào.

Thì ra ba mẹ ly hôn là vì mình ư, trong đầu Lâm Phóng chỉ có duy nhất suy nghĩ này.

Ba mẹ đều biết, chỉ có anh chẳng hay biết gì. Nhưng em gái cũng biết sao?

Có lẽ là chưa biết! Đúng, chưa biết, Hạ Hạ đơn thuần như vậy khẳng định là chưa biết.

Bỗng nhiên, Lâm Phóng hận cái thế giới này, tương lai hạnh phúc của anh thoáng cái tan thành mây khói, anh cũng không chịu nổi thân phận như vậy - cái thân phận mà anh chỉ là công cụ để cho người phụ nữ phá nát gia đình của người khác.

Anh hận người phụ nữ đó.

Anh nghĩ tới vô số cách trả thù, nhưng cuối cùng anh chọn cách bỏ qua.

Không phải anh cao thượng, mà là anh chỉ muốn tiếp tục làm con trai của mẹ, anh của em gái, nếu như mẹ không nói thẳng ra thì anh cũng có thể tiếp tục vờ như rất hạnh phúc.

Lâm Phóng cũng không tìm ba để xác nhận, anh chỉ cần mình biết rõ chuyện này. Anh bắt đầu quan sát cô của anh, cuối cùng cũng có một ngày nhìn thấy người phụ nữ đó lại tới.

Người phụ nữ đó đi ngược chiều với anh, trong đôi mắt là vẻ kinh ngạc và ngập ngừng muốn nói mà không dám nói, Lâm Phóng làm bộ như không nhìn thấy, đi ngang qua.

Cuối cùng, cơ hội cũng đến với anh, anh lấy được mẫu máu của người phụ nữ đó, rồi cắt một vệt trên ngón tay của mình, nhìn giọt máu ở trên khăn giấy anh còn rất lo, anh lo rằng hai mẫu máu trên khăn giấy máu sẽ cho ra một kết quả đáng sợ.

Tim một cơ sở kiểm tra DNA ở nơi khác rồi gửi mẫu đi, Lâm Phóng bắt đầu thấp thỏm.

Thành Hạ ở tận Trùng Khánh xa xôi cũng cảm thấy bất thường.

Khi gọi video, Thành Hạ nói anh lại gần chút, rồi nhìn kỹ, sau đó nói anh bất ổn, một chút tươi tắn cũng không có.

Lâm Phóng nói rõ ràng anh cười.

Thành Hạ bĩu môi ở trước camera: cố nặn ra nụ cười như vậy cũng gọi là cười sao?

Không sai, là anh cười tự giễu. Còn có thể cười được sao, sinh ra hai đứa con nhưng không phải cùng một mẹ.

Anh là con tu hú đi chiếm tổ.

Kết quả gửi đi về, lúc Lâm Phóng mở thư chuyển phát nhanh ra, tay run rẩy liên hồi.

Mở ra xem, anh thần thờ hồi lâu rồi xé tan Kết quả xét nghiệm DNA thành từng mảnh ném vào bồn cầu.

Được nghỉ, Lâm Phóng do dự không biết có nên đi Trùng Khánh hay không, anh rất nhớ em gái, nhưng bây giờ anh cảm thấy chẳng có mặt mũi nào để gặp cô bé cả, những chuyện khi còn nhỏ cô bé gặp phải đều là do anh mang tới, nếu như không có anh thì cả nhà ba người gồm ba mẹ và em gái vẫn rất hạnh phúc bên nhau.

Thành Hạ gọi điện thoại cho anh, giọng cô ý giả bộ đáng thương nói mình làm bài tập thật vất vả, nấu cơm thật vất vả, giặt quần áo thật vất vả, tự mình đi bệnh viện cũng rất khổ cực.

Lâm Phóng mềm lòng, ngày hôm sau liền bay đi Trùng Khánh.

Thành Hạ đeo túi sách ra sân bay đón, xa xa nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhỏ đang nhón chân lên ngó về phía bên này, đột nhiên Lâm Phóng cảm thấy có chút xa lạ, đây là em gái của anh ư? Sao cô bé đã lớn như vậy rồi?

Vẫn như mọi khi, Thành Hạ ôm cánh tay anh: “Lâm Phóng, thi em đứng top ba đấy.”

“Giỏi quá ha!” Vẫn như trước đây, Lâm Phóng vuốt mái tóc ngắn của cô bé: “Nhưng người giỏi phải khiêm tốn mới tiến bộ.”

“Lâm Phóng, anh có thể đừng nói chuyện thẳng thắn như vậy được không? Anh có thể học cách động viên chút được không? Em thi vào top ba dễ dàng sao lắm chứ!” Thành Hạ mắt tròn trố.

“Có học thêm không?” Lâm Phóng hỏi, không để ý đến Thành Hạ đang lải nhải trông chờ sự khích lệ.

“Không học thêm thì không được tốt nghiệp sao?” Thành Hạ nói. Cô quên cả cảm giác của ngày nghỉ rồi.

“Thôi, về anh sẽ phụ đạo xong chương trình lớp mười hai cho em.” Lâm Phóng nói.

“Này bạn Lâm Phóng, anh nhìn em chút coi!” Thành Hạ bỏ cánh tay của anh ra nhảy tới trước mặt anh chặn lại, ngược đầu nhìn thẳng anh.

Thành Hạ 160cm, còn Lâm Phóng 184cm, anh chỉ cần hơi cúi xuống nhìn.

Trước đây không nhìn kỹ, đúng là Thành Hạ lớn rồi, mắt tròn, miệng nhỏ nhỏ, mặc dù cái mũi... thì vẫn là cái mũi của chó Bắc Kinh đó, tuy hơi nhỏ thì mập, nhưng nay đã lớn thành thiếu nữ rồi, cười còn khoe hai lúm đồng tiền nhỏ nữa.

“Sao cái mũi vẫn không to lên vậy!” Lâm Phóng nói.

“Khụ khụ, chú ý trọng điểm, trọng điểm.” Thành Hạ nói.

Ngón trỏ Lâm Phóng nhanh chóng gậy lên chóp mũi của cô: “Trên mặt em chỉ có cái mũi là nổi bật, còn không phải là trọng điểm sao?”

“Em không thể nào khai thông cách suy nghĩ chẳng đâu vào đâu này của anh.” Thành Hạ nói xong lại ôm lấy cánh tay anh: “Anh không thấy sắc mặt em sao, còn xanh hơn cả rau chân vịt rồi, anh còn nhẫn tâm dùng chương trình lớp mười hai hành hạ em sao? Nhẫn tâm sao, hả? Em là em gái ruột của anh đấy!”

Bước chân Lâm Phóng dừng lại một chút, Thành Hạ nghiêng đầu nhìn anh: “Sao thế? Có phải là lòng dạ độc ác của anh bị rung động mạnh, cảm giác mình quá vô sỉ rồi không?”

“Thành Hạ!”

“Hả?”

“Đi, tới nhà sách.”

Tại nhà sách: Một nữ sinh với vẻ đau khổ giống như công nhân chế độ nô lệ, rũ bả vai đi theo phía sau một nam sinh dáng cao.

Nam sinh ôm một chồng sách cao đặt xuống quầy thu tiền, thu ngân quét giá tiền thấy toàn là bài tập và đề thi Phổ thông trung học, còn có hai bộ đề mẫu tốt nghiệp trung học năm nay nữa, thu ngân bỗng hiểu vì sao cô bé lại có vẻ đau khổ vậy.

Ra khỏi nhà sách, Thành Hạ ôm túi sách cong môi: “Lâm Phóng, em muốn tuyệt giao với anh, không thương lượng.”

“Hai chúng ta vốn có giao tình sao?” Lâm Phóng nhìn Thành Hạ trừng mắt tới nỗi con mắt tròn xoe, lại bổ sung: “Đừng có trợn mắt thế, vốn cái mũi đã rất giống động vật rồi, định làm cho mắt cũng giống luôn sao?”

Bất thành linh, Thành Hạ đá cho anh một phát.

Hàng ngày, đúng sáu giờ Lâm Phóng bắt Thành Hạ thức dậy, húp cháo ăn trứng gà, lăn đi học. Buổi trưa về, lại là hai măn một canh, ngủ trưa 40 phút nữa rồi dậy uống trà lạnh, lăn đi học. Buổi tối cũng hai món măn một món canh, thỉnh thoảng đi ra ngoài ăn, ăn xong thì đồng ý cho xem 30 phút thời sự, sau đó lăn đi... học tập. Mười giờ rưỡi, cho xem phim mười lăm phút, sau đó lăn đi ngủ.

Tuyệt đối quân sự hóa quản lý, so với đồng hồ báo thức đều đúng giờ.

Qua hai tuần lễ như thế, có ngày Thành Hạ dậy sớm nghệt mũi chảy nước mắt, xuất hiện triệu chứng cảm cúm, mặc dù uống thuốc nhưng cũng không thể khỏi ngay, đúng ngày chủ nhật Thành Hạ ôm gối ôm chết sống không chịu đọc sách, áp dụng chính sách chống đối.

Hai bên thương lượng, cuối cùng nhất trí: đi mua một đĩa phim Nhật mà Thành Hạ thích, mỗi ngày cho cô xem mười lăm phút, chủ nhật thì được xem nửa tiếng. Thời gian do Lâm Phóng nghiêm khắc thực hiện.

Đi dạo ở siêu thị, Thành Hạ chọn đi chọn lại mới mua bộ “Nụ hôn ước hẹn”.

Về nhà vừa xem hình minh họa của phim, Thành Hạ đã mắt chữ ‘O’, miệng chữ ‘A’: “Oa, Bách Nguyên Sùng đẹp trai ‘tàn bạo’, chết mất thôi.”

Lâm Phóng ngó, thế mà cũng được gọi là đẹp trai ư? Mặt như bị sung vậy.

Nữ chính vừa xuất hiện, Lâm Phóng liền vui vẻ: “Heo, cô ta cũng có điểm giống em nha.”

“Gì chứ? Ai mà giống cô ta? Nếu như tai cô ấy lớn hơn chút nữa thì đóng Trư Bát Giới cũng không cần hóa trang nha.” Thành Hạ nói.

“Trong Tây Du Ký nếu có Yêu Tinh Chó thì em cũng không cần hóa trang ha!” Lâm Phóng nói.

Thành Hạ đuổi theo anh đánh, sau đó kêu la làm mất mười phút xem phim Nhật của cô nên muốn bù lại, vì vậy, giằng co qua lại 20 phút, cuối cùng Lâm Phóng không thể nhịn được nữa một tay kẹp cô ở dưới nách lôi vào phòng làm bài tập.

Thành Hạ vừa làm bài vừa buồn bực, Lâm Phóng nghĩ tới bộ phim vừa rồi, liền nhớ tới một vấn đề quan trọng.

“Hạ Hạ.”

“Hả?” Thành Hạ không ngẩng đầu.

“Em không thể yêu sớm đâu đấy!” Lâm Phóng nói.

Thành Hạ ngẩng đầu, trợn mắt như nhìn ông chủ, mắt còn chớp chớp.

Lâm Phóng nhíu mày, chẳng lẽ nói trúng rồi sao?

Thành Hạ chợt đấm bàn cười to.

“Lâm Phóng, làm ơn đi, học sinh cấp 3 không gọi là yêu sớm, tình yêu lúc này cũng xé bóng rồi.” Thành Hạ nói, anh trai cô thật khôì hài, và bỗng cô cũng nhớ tới một vấn đề, vì thế len lén như tên trộm lại gần: “Lâm Phóng, anh đừng nói với em rằng, tới bây giờ anh chưa từng yêu đó nha!”

Lâm Phóng vỗ đầu cô: “Dù sao thì em cũng đừng yêu sớm, sẽ làm ảnh hưởng đến việc học.”

“Anh đừng lo lắng, em không có hứng thú, ngược lại anh đó nha...” Mắt lé, xoa xoa đầu: “Đừng biến thành ông cụ không ai muốn. Thanh xuân của đàn ông rất ngắn.”

HẾT